

Bụi Trần Năm Xưa

Contents

Bụi Trần Năm Xưa	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	6
3. Chương 3	7
4. Chương 4	9
5. Chương 5	11
6. Chương 6	13
7. Chương 7	15
8. Chương 8	16
9. Chương 9	18
10. Chương 10	20
11. Chương 11	21
12. Chương 12	23
13. Chương 13: Chương Cuối	25

Bụi Trần Năm Xưa

Giới thiệu

Nếu nam chính trong “Ngày anh mãi yêu em” là kiểu người khiến người ta dẫu hận nhưng không căm.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bui-tran-nam-xua>

1. Chương 1

Bụi trần năm xưa – Mở đầu

Nữ tử áo trắng vịn song cửa, vọng trông ánh trăng ngoài xa. Nàng như đang mộng lung nghi ngại gì, lại như chỉ đơn thuần muốn khắc ghi ánh trăng kia vào lòng.

Tiếng cửa khẽ vang lên, nàng thoảng nhíu mày. Cung nhân trong điện đã bị mang đi hết từ lâu, ngay cả mấy đứa bé nàng nhận nuôi cũng không biết bị đưa đi đâu, lúc này, ai sẽ đến thăm nàng?

Nàng là tội nhân, lại không biết bản thân phạm tội gì.

Ngày ấy ở Giang Nam, nàng không hiểu tại sao tỷ tỷ lại đối xử với nàng như vậy? Vì sợ nàng cướp mất tình yêu của người kia dành cho nàng ta ư?

Sẽ không, vĩnh viễn sẽ không. Nàng hiểu, là nàng cố đấm ăn xôi chen vào giữa họ. Mấy năm nay, nàng từ lâu đã biết, dù thế nào đi chăng nữa, y cũng sẽ không thích nàng.

Tỷ tỷ ư? Nàng cười. Sau này nàng sẽ không có... tỷ tỷ nữa.

“Phi!”, tiếng gọi trong trẻo cất lên, là Tiểu Bát của nàng, theo sau còn có A Thiết xấu xí nhưng trung thành.

“Phi! Phi!” Tiểu Bát của nàng nước mắt lưng tròng, nức nở nói: “Tại sao phi không muốn gặp Tiểu Bát?”

Nàng cười, xoa đầu con, nói: “Không đâu. Phi không gặp Tiểu Bát, là vì...”

“Vì phụ hoàng, đúng không?” Tiểu Bát nghiêng nghiêng đầu, mắt long lanh trừng lên, mơ hồ toát ra ý hận. Con trai nàng đang hận phụ thân nó, không được, không thể được.

Thường Bất Tạ lạnh mặt liếc về phía A Thiết.

A Thiết theo nàng đã nhiều năm, chỉ một ánh nhìn liền biết tâm tư của nàng, vội vàng quỳ xuống, bẩm: “Thường chủ tử, tiểu hoàng tử rất nhớ người, nô tài nhìn thấy mà không đành lòng...”

Thường Bất Tạ khẽ run lên, ngực đau đớn, vết thương trên người lại càng đau. Nàng cắn răng, thấp giọng nói: “A Thiết, mang Tiểu Bát đi đi.”

Tuy kẻ hầu cung điện này đều đã bị mang đi, nhưng không có nghĩa ngoài điện không có ai canh chừng. Nếu để hoàng đế biết có người đến đây, sợ rằng lại thêm một phen long trời lở đất.

Tiểu Bát lau miệng, nhìn nàng đầy bất mãn.

Thường Bất Tạ muốn nói mấy câu xa cách, nhưng bụng dưới lúc này lại tràn lên đau đớn.

Y nói: “Thường Bất Tạ, người không bằng Phương Phi, con của người cũng không bằng con trai nàng”. Nàng rất muốn hỏi y, Tiểu Bát có chỗ nào thua kém con trai Phương Phi, đứa bé vừa mới chào đời đã được lập làm Thái tử kia?

Nàng cười khổ, người ấy trước giờ đều tàn nhẫn với nàng như thế. Cú đá kia thiếu chút nữa đã lấy mạng nàng, nếu không phải nàng số lớn, chỉ e thân đã táng Giang Nam.

Giang Nam, nàng cười cười, nàng nghìn vạn lần hận, hận đến thiên nhai.

Vừa rồi, Vinh Thụy hoàng đế đã đến đây, theo sau còn có Thái y của Thái y viện. Tất nhiên Thái y không phải đến chữa thương cho nàng, nàng hiểu, ông ta chỉ muốn biết vết thương của nàng có trí mạng không mà thôi.

Trời rất lạnh, vậy mà Thái y vẫn phải lau mồ hôi lạnh, run rẩy tấu trình: “Thưa hoàng thượng, chủ tử động thai khí.”

Nàng cười nhạt, thoảng thấy khóe miệng hoàng đế run lên. Nàng có biết chút y thuật, nên hiểu rõ tình trạng của mình, chỉ sợ không chỉ là động thai. Lúc bụng nàng càng ngày càng đau, thì lại thấy y hạ lệnh mang tất cả cung nhân đi, thậm chí ngay cả đồ nghề chữa bệnh của nàng cũng không để lại.

Y hóa ra còn tàn ác hơn nàng tưởng, cũng hận nàng hơn nàng tưởng nhiều: không cho phép nàng chết, cũng không để nàng sống yên ổn. Phương Phi chịu khổ một, y bắt nàng phải trả lại gấp bội, dù nàng có sai hay không.

Nàng bình tĩnh nhìn y, khắc ghi thật sâu từng đường nét của y vào đáy lòng. Nàng thâm hối hận, lẽ ra không nên từ Hàm Dương đến Giang Nam, lẽ ra không nên yêu y.

Nàng khẽ hỏi: “Thực sự không thể giải thích sao?” Phương Phi trượt chân là do nàng ta cố ý để y tận mắt chứng kiến, nàng nghĩ nếu y nguyện ý nghe, nàng có thể giải thích rõ ràng.

Hoàng đế cười lạnh một tiếng, nói: “Thường Bất Tạ, không cần giải thích.”

Không cần giải thích, nàng cúi đầu cười mà hai mắt đầm lệ, cõi lòng tan nát. Nàng lẩm bẩm nói: “Thượng Quan, thiếp sai rồi, thực sự sai rồi.”

Thượng Quan, là tên nàng thường gọi y khi hai người mới quen. Khi đó, y chẳng có ý tứ gì với nàng, song vì có dính dấp đến Phương Phi nên cũng bao dung nàng. Hôm nay, y hận nàng, lại cũng vì Phương Phi.

“Biết sai rồi sao?” Hoàng đế khẽ nhướn mày, khóe mắt thoáng lướt qua khuôn mặt nàng.

Thường Bất Tạ xoa xoa bụng, khẽ quỳ xuống, nói: “Thường Bất Tạ sai rồi. Sai vì không nên yêu thương hoàng thượng, nhưng chuyện của Phương Phi, Thường Bất Tạ không sai.”

Hoàng đế giận dữ, phất áo bỏ đi.

Quỳ trên đất lạnh mùa đông đau đớn thế nào, nàng chẳng hề bận tâm, chỉ đắm đắm nhìn theo bóng hình y. Nàng vừa cười vừa khóc, người đó có gì tốt đẹp chứ, vậy mà chẳng ai có thể thay thế được... tựa như địa vị của Phương Phi trong lòng y vậy, nàng có làm thế nào cũng không xóa nhòa được.

“Tiểu Bát, nghe lời nào, theo A Thiết về đi!” Nàng cắn chặt răng, trán đã lấm tấm mồ hôi.

Tiểu Bát níu chặt áo nàng, không nhúc nhích, dù cho A Thiết khuyên bảo thế nào cũng không chịu đi. Thường Bất Tạ vuốt ve đầu nó, cười cười. Tiểu Bát của nàng cũng cảm nhận được nỗi bi thương của nàng sao? Nó cũng muốn cùng nàng vượt qua thời khắc đau đớn này sao?

Rét buốt mùa đông, mọc rễ lan tràn, bám chặt lòng người, bám khắp toàn thân.

Nàng cắn nát môi, trước mặt Tiểu Bát, nàng không muốn lộ ra nhiều, nhưng giá rét mùa đông chẳng tha cho nàng. Tiếng rên khe khẽ tan biến trong đêm, nàng vừa khóc vừa nhìn Tiểu Bát lo lắng inh.

Bên tai vang lên tiếng Tiểu Bát, nó nói: “Tiểu Bát đi cầu xin phụ hoàng.”

Thường Bất Tạ cười khổ, nhìn A Thiết nắm chặt tay Tiểu Bát. Ngay cả A Thiết cũng hiểu, không ai có thể cứu nàng, mệnh lệnh hoàng đế, ai cũng không dám cãi lời.

Sinh nhật của nàng, cô đơn của nàng, thống hận của nàng, đều chỉ có mình nàng trải qua. Thậm chí khi Tiểu Bát chào đời, cũng chỉ có mình nàng.

Đã không muốn yêu y nữa từ lâu, nhưng chẳng cách nào làm được.

Phương Phi thông minh, nàng cũng không ngốc. Nếu nàng khóc trong lòng y, có khác chi diễn lại hình ảnh Phương Phi khóc. Nàng đâu muốn tranh gì với Phương Phi, nhưng Phương Phi lại chẳng buông tha nàng. Vì y yêu Phương Phi, nàng đâu dám có bất kỳ vọng tưởng gì, thậm chí nàng còn muốn giúp Phương Phi coi chừng y, nhưng kết quả lại là... Nàng thật ngu ngốc.

Bên ngoài bốn bề yên ắng, bên trong vang lên nỗi tức giận của ba người.

Tiểu Bát nhu thuận lấy khăn lau mồ hôi giúp nàng, nàng nhướn nhướn môi, nhưng lại cười không nổi. Nàng cho rằng dù y không yêu nàng, thì cũng sẽ nghe nàng giải thích ít nhiều. Thế nhưng, nàng đã đoán sai vị trí của mình trong lòng y, cũng đánh giá thấp ý nghĩa của Phương Phi đối với y.

Ngoài điện vang lên mấy tiếng động, nàng nghĩ mãi cuối cùng vẫn cố sức gào lên: “Mau đến cứu con ta, van xin các người, dù là ai cũng được.”

Hèn mọn của nàng, bất đắc dĩ của nàng...

Thường Bất Tạ thoáng cười, y đứng ở bên ngoài, y nhìn nàng đau đớn, song nỗi đau đó có thể xóa tan sự hận thù của y sao? Sẽ không. Điều càng đáng hận hơn là, Bất Tạ chẳng chịu nhận sai, chẳng chịu cúi đầu.

Đầu ngón tay bỗng chạm tới một thanh chủy thủ, nàng sững sờ nhớ ra, đó là vật duy nhất của nàng mà y không cướp đi.

Thượng Quan, nếu người đã hận Bất Tà như vậy, vậy Bất Tà chết là được. Vậy cũng tốt. Chỉ là, Bất Tà chết, có giảm được nỗi hận của người không? Có khiến người nhớ mãi không quên không?

Tiếng rên khóc trong điện cứ đứt quãng vang lên giục người đau lòng. Hạ Hải Băng cắn răng, hấn đang sợ, sợ những âm thanh ấy đột nhiên ngừng lại, mãi mãi không vang lên nữa.

Hắn cuối cùng vẫn không nhin được thương tiếc trong lòng, nữ tử thanh khiết như trăng thu kia, không nên chịu sự đau khổ này. Lúc hấn ý thức được mình đang làm gì, thì hấn đã quỳ xuống hoàng bào trước mặt. “Hoàng thượng, mau cứu Thường chủ tử.”

Hoàng đế lạnh lùng nhìn hấn, chẳng nói năng gì. Trong lòng hấn run lên, không cứu, hóa ra đến cuối cùng vẫn tàn nhẫn như vậy.

Tiếng nói trong điện bỗng chốc dừng lại, lòng hấn run lên, cắn răng đứng dậy muốn vào trong xem. Tào Chiêu Đức thoáng thấy liền đưa tay ngăn lại. Hạ Hải Băng vừa lui xuống bên hoàng đế đã thấy tay y nắm chặt, mặt tái đi.

“Bùm!”, là ai dám đập cửa xông vào?

Tên lính canh đang định nổi giận thì hấn chợt thấy hoàng đế, trong mắt y là nỗi tuyệt vọng khôn cùng. Thường Bất Tà, nữ tử quật cường kia, đã dùng phương thức ác liệt nhất để rời xa y.

“Hoàng thượng, thế nào mới gọi là tàn nhẫn nhất?” Nàng cười dịu dàng, nhưng mắt lại lạnh lùng. Nàng nói: “Thượng Quan, tàn nhẫn nhất là người cả đời phải nhớ đến thiếp. Không yêu, nhưng phải nhớ cả đời.”

Thường Bất Tà, người nói vậy thì ta sẽ nhớ tới người sao, người sai rồi, người luôn luôn sai.

Muốn đến xem nàng còn chút hơi thở nào không, còn có thể sống sót không, nhưng lại sợ sự ác liệt, tàn nhẫn của nàng.

Y khẽ nhắm mắt lại, nhớ về sự kinh hồng trong đáy mắt nhiều năm về trước. Hai mỹ nữ Thường gia, hoa xuân trăng thu, động tĩnh tương hợp. Y nghĩ đã có lúc, y có chút thích nữ tử này, nếu không, Tiểu Bất đã không tên Kinh Hồng, để gọi lại nỗi kinh diễm trong mắt y thuở ấy. Giá mà nàng, đừng tranh đoạt với Phương Phi...

Hoàng thượng, có người loáng thoáng nói gì đó bên tai y, nhưng y cũng chẳng để tâm, chỉ chăm chăm nhìn nữ tử thanh lệ trước mặt.

Nàng nói: “Hoàng thượng, Tiểu Bất nếu có thêm muối muối thì tốt rồi.”

Y cười. Tiểu Bất có một muối muối quả thật không tệ. Y cũng thích con gái.

Nhưng y, đã cướp đi mạng sống của nàng, cũng cướp đi sinh mệnh của con gái y. Từ nay về sau, trên đời này sẽ không còn nữ tử tên Thường Bất Tà, cười gọi y là Thượng Quan, khóc muốn y đem nàng rời cung nữa. Nàng yêu y, nàng hận y đến mấy, cuối cùng cũng đã bỏ lại y mà đi.

Bất Tà, y khẽ nỉ non, vì sao, vì sao dấu chết cũng không chịu cúi đầu?

“Đi ra ngoài, ra ngoài hết đi!” Y rống giận, trong lòng đau đớn khổ sở, Thường Bất Tà, nhận sai khó đến vậy sao, dù phải đổi mạng cũng không màng.

Mong thế gian hoa chẳng tàn, lá thôi rụng... Thế nhưng, có hoa nào lại không tàn đâu...

Câu cuối nguyên gốc là: “Nguyên thế gian hoa bất tạ, diệp bất lạc... Nguyên lai, phương phi nan bất tạ”, tác giả chơi chữ tên của nữ chính Bất Tà và nữ xứng Phương Phi, nhưng nghe khó hiểu quá nên mình dịch ra luôn rồi chú giải ở dưới vậy :|

Chương 1

Đông sắp qua đi nên ban đêm không còn quá lạnh. Đèn cung mờ nhạt phản chiếu thừa thớt vài bóng người đứng nghiêm, xa xa còn nghe thấy tiếng kêu của vài loài chim mùa đông. Giữa khung cảnh ấy nổi lên một bóng dáng yếu điệu đang che mặt nức nở từng hồi, lệ đầm mi, khiến người ta thương tiếc. Người này đau phải ai khác, chính là Trang phi vừa bị đuổi khỏi đại điện.

Cạnh bên là Hạ Hải Băng thoáng đưa mắt nhìn nàng rồi lại quay đầu đắm đắm nhìn phiến cửa đàn chạm trổ tinh tế đang đóng chặt.

Bên trong, hoàng đế vừa nổi giận xong.

Dường như ai cũng thấy khó hiểu, hoàng đế sao vậy? Sao lại ngăn phi tử thường ngày yêu thương nhất ngoài cửa? Trang phi trước nay đều là người được lòng hoàng đế nhất, à không, cũng không hẳn, trước nàng, người kia mới là người được sủng ái nhất.

Nghĩ đến cô gái kia, Hạ Hải Băng thoáng thấy lòng đau đớn.

Bất Tạ, Bất Tạ,...

Đêm càng khuya, cũng là lúc cõi lòng càng nhức nhối. Nữ tử kia, sao lại quật cường đến vậy, lựa chọn phương thức ngoan tuyệt đến vậy? Chẳng lẽ thực chỉ vì muốn chiếm được chút địa vị trong lòng hoàng đế thôi sao?

Nhưng nếu người đã mất, thì ai còn nhớ đến, huống hồ là tiếc thương? Hoàng đế yêu thương Phương Phi đến mức nào, chỉ cần nhìn Thái tử là biết.

Nhưng hôm nay, thế cục dường như đã đổi khác. Duệ vương xưa nay không được cưng chiều lại có thể khiến hoàng đế tát Thái tử một cái, chuyện này là sao?

Cung tỳ hai bên đang nhẹ giọng trấn an Trang phi. Dù hẳn và Trang phi là huynh muội, nhưng tựa hồ hẳn vẫn luôn che chở Thường phi nhiều hơn. Không chỉ có vậy, thậm chí ngay cả Hạ vương, vì Thường phi, mà cũng không có địa vị lớn lao bằng Duệ vương trong lòng hẳn.

“Muội quay về cung trước đi.” Hẳn suy nghĩ một hồi rồi lo lắng mở miệng.

Trang phi khẽ ngẩng đầu, ánh mắt chợt lóe lên, nhếch môi cười. Sống lâu ngày trong cung, suy nghĩ của Hạ Hải Băng, nàng cũng đoán được ít nhiều.

“Ca ca lại đang nhớ cổ nhân sao?”

Hạ Hải Băng nao nao, muội muội này trong lòng hẳn, quả thật không thể so với người kia được.

Bất Tạ có võ, lúc rảnh rỗi thường hay trêu đùa hẳn. Sở thích ấy của nàng, hoàng đế cũng biết, đôi khi sẽ để hẳn và nàng tỷ thí.

Vì dính dáng đến Phương Phi nên Bất Tạ rất được lòng hoàng đế, nên hẳn cũng chỉ dám thăm dò đôi chút, đâu dám đánh thẳng nàng. Nhưng Bất Tạ những lúc ấy chỉ cười khẽ, nói: “Hạ đại nhân, không cần nhường ta.”

Lời ấy nói ra, hoàng đế mỉm cười, thậm chí cho phép, dù hẳn thực sự thắng cũng sẽ không trách cứ, chỉ thần nhiên nhìn khuôn mặt rạng rỡ của Thường phi. Thật ra hẳn biết, những lời này của Thường phi khiến hoàng đế nhớ lại thời trẻ so chiêu với Mạc Tôn Phong cùng Tào Chiêu Đức, cũng không cho phép bọn họ nhường y.

Có lúc, hoàng đế cũng muốn đích thân luyện võ cùng nàng, nhưng nàng luôn luôn né tránh. Hẳn cho rằng nàng sợ làm hoàng đế bị thương, nhưng hóa ra không phải, về sau nàng nói: “Hải Băng đại ca, chỉ khi nào vui người mới luyện võ cùng ta.”

Lúc nào hoàng đế vui vẻ? Sống trong cung lâu, đương nhiên biết được điểm ấy, hoàng đế chỉ có những ngày vừa từ Giang Nam trở về mới thấy thoải mái. Thường phi luôn cảm thấy, sủng ái của hoàng đế là do nàng trộm về, bởi vậy, nàng tình nguyện nén hết vui buồn trong lòng, cười xem cuộc đời chìm nổi.

Giang Nam, vì Thường phi, hẳn cũng cực kỳ không thích nơi đó.

Trong mưa khói Giang Nam, tài tử giai nhân thường kết bạn.

Nghe nói, hoàng đế trong màn mưa khói ấy đã tìm được tình yêu đích thực. Nhưng tình yêu đích thực kia, suy cho cùng ai biết đó là người nào, là vị đang sống ở ngoài cung kia, hay là vị trong cung đã qua đời?

Hẳn không biết, hoàng đế liệu có biết?

“Hạ đại nhân, đi thôi.” Mạc Tồn Phong cười khỏ. Người ta nói, gần vua như gần cọp, lời này quả không sai, chủ tử phát giận, nô tài như hán tất nhiên phải chịu tội không ít.

Hạ Hải Bằng không khách sáo, chỉ khẽ hỏi: “Bên trong là vị nào vậy?”

Mạc Tồn Phong nhíu mày, quay đầu nhìn về phía cánh cửa đóng chặt, rồi cúi đầu trả lời, là vị ở Lăng các.

Lăng các, đó là tẩm điện của Lệ phi.

Hạ Hải Bằng suy nghĩ một chút, lại mở miệng: “Hoàng thượng, sao lại...”

Mạc Tồn Phong càng nhíu chặt mày, thoáng liếc mắt về phía Trang phi, hạ giọng nói: “Cũng không biết vì sao, lửa giận của hoàng thượng lại giảm xuống.”

Hạ Hải Bằng há hốc miệng, Lệ phi có năng lực này sao? Ngày trước trừ Thường phi ra, đâu còn ai có thể ngăn được lửa giận của hoàng đế.

Trong đầu hắn rùng mình, thầm nghĩ, Lệ phi, làm sao có năng lực ấy được, chắc hẳn do trước kia có chút qua lại với người kia mà thôi.

Mạc Tồn Phong vốn nghĩ hắn muốn nói gì đó, nhưng chỉ thấy hắn thoáng giật mình rồi dăm dăm nhìn hèn cuội trước mặt. “Hạ đại nhân?”

Hạ Hải Bằng khoát tay áo, thản nhiên cười, sau đó chấp tay rời đi.

Thế gian nào có hoa nở mà không tàn, nhưng... Nếu thực yêu hoa, nếu lòng người nguyện ý, giữ lại chút dư âm vốn chẳng khó gì...

2. Chương 2

Nội điện.

Hoàng đế yên ổn nhắm mắt, hồ như đang ngủ, trong tay nắm chặt một cuộn tranh. Cuộn tranh ấy thoát trông có vẻ đã cũ, màu cũng đã phai, nhưng hoàng đế chẳng màng, cứ khư khư giữ lấy. Tay y siết chặt đến mức đốt ngón tay trắng bệch ra.

Bên ngoài long sàng đặt một chiếc giường nhỏ, trên đó là một nữ tử đang ngồi. Nàng chắc đã ngoài bốn mươi, trông vẫn còn xuân, song đáy mắt lại ẩn chứa vẻ lưu luyến mơ hồ khiến nàng trông già dặn đi nhiều.

Nàng yêu nam nhân này, dù y chẳng hề thương nàng. Chỉ là, nữ nhân của y có ai lại không yêu y, vị ngoài cung kia, hay những vị trong cung, và ngay cả người đã khuất kia?

Lúc vào cung, tuổi còn nhỏ, đâu hiểu được chốn này không dung được ái tình, nên cứ lặng lẽ yêu nam nhân tôn quý nhất thiên hạ này, vì y mà nhẫn mặt nhíu mày, vì y mà hân hoan cười nói.

Ai mà chẳng thế...

“Sao cuộn tranh này lại ở chỗ nàng?” Chưa kịp định thần thì nàng đã nghe người trên giường lạnh lùng hỏi.

Lệ phi khẽ cười, cuộn tranh này là Thường phi tặng nàng trước khi nàng ấy thất sủng, nàng thực sự rất thích. Nếu không phải hôm nay hoàng đế vô cớ nổi giận, nàng cũng không nỡ mang nó ra.

“Cố nhân tặng.”

Người trên giường bỗng mở mắt, đôi mắt vẫn đục lóe lên vài tia sáng.

Lệ phi cười cười, y vẫn luôn nhớ người kia, không phải sao?

“Hai nàng rất thân với nhau?”

Lệ phi thoáng chớp mắt, trong lòng thầm mỉa mai. Ngồi cửu ngũ, hóa ra cũng không sung sướng gì, cứ cho rằng không nói ra tên người kia thì sẽ quên được nàng, lại không biết nhớ thương đã kết vấy trong lòng từ lâu.

“Nô tỳ cả gan hỏi hoàng thượng một câu được không?”

Tâm tình hoàng đế tựa hồ rất tốt, môi khẽ nhếch lên, ngằm cho phép.

Lệ phi mỉm cười, nhớ nhiều năm trước từng có người nói y cười như vậy thực khiến người khác thấy ghét. Hôm nay nhìn kỹ, quả nhiên đáng ghét.

“Mấy năm nay hoàng thượng có hối hận không?”

Y đang nằm liền ngồi dậy, vẻ suy sụp tinh thần ban nãy dường như chưa hề có, đôi mắt bừng lên dữ tợn, lửa giận vừa mới đề xuống lại nổi lên.

“Làm càn!”

Đêm nay sang đây là muốn nói rõ một chuyện, đã dự định như vậy, Lệ phi cũng không quan tâm gì khác. Dù hoàng đế nổi giận, nàng vẫn khoan thai ngồi trên giường nhỏ, cười nhạt.

Thường phi nói, lúc hoàng thượng tức giận, cùng lắm là dọa chém vài người mà thôi, có gì phải sợ.

Nữ tử kia, nàng thực rất yêu thích.

Lúc mới vào cung, Lang hậu hay khó dễ Thường phi, song Thường phi luôn cười cười cho qua. Nếu không phải Thường phi âm thầm khuyên can, sợ rằng ngôi vị hoàng hậu hôm nay đã sớm đổi chủ.

Lang hậu quả thật ngu muội, cho rằng người hoàng đế yêu nhất là nàng ta, nhưng nhìn hậu cung mà xem, giai lệ như vân, liệu có mấy người may mắn lọt vào mắt xanh của hoàng đế?

“Thường phi quả nhiên hiểu rõ tâm tư hoàng thượng, nàng nói nếu một ngày nào đó hoàng đế tức giận với thái tử thì nô tỳ hãy dâng cuộn tranh này lên cho hoàng thượng.”

Lệ phi khép hờ mắt, không biết đang suy nghĩ gì, nhưng giọng nói của nàng mang theo nỗi buồn man mác. Nói nàng không đổ kỵ là dối lòng, ngoài cung có người y yêu nhất, trong cung lại có người yêu y nhất, còn nàng, cái gì cũng không phải.

3. Chương 3

Lệ phi thoáng nhếch môi, không nên oán, cũng không thể oán. Tình yêu trước giờ vốn luôn ích kỷ, ngay cả Thường phi rộng rãi là thế cũng đâu thoát khỏi nỗi dần vật khi yêu, cũng đã từng có lúc mong không gặp người ấy đến cuối đời.

Nói đến tranh chữ, người yêu thích đâu phải Thường phi, mà là vị ngoài cung kia mới đúng. Vì nàng ta thích, mà mỗi khi tiểu quốc tiến cống tranh chữ, y lại chọn bức đẹp nhất lệnh cho Hạ Hải Băng mang đến cung của Thường phi.

Lúc Hạ Hải Băng quay lại chẳng bao giờ nói gì, chỉ thỉnh thoảng yên lặng nhìn y mà trầm tư.

Hạ Hải Băng làm người rất kín kẽ, ít khi hàn huyên điều thừa. Nhưng có một lần hắn mang thủy chủ đến cung Thường phi, khi trở về lại cười nói Thường phi rất vui, từ đó y mới biết những bức tranh chữ trước Thường phi không thích.

Ngực y thoáng đau, chợt thấy hổ thẹn vô cùng. Thường phi vào cung đã lâu vậy mà y lại chẳng biết nàng thích gì. Nghe Hạ Hải Băng nói thế, y liền buông tấu chương trong tay mà chạy vội tới cung Thường phi.

Dọc đường đi Mạc Tồn Phong cười trừ y: “Hoàng thượng sao vội vàng thế? Không phải bị Thường chủ tử trối chạt rồi chứ?”

Y có chút quần bách, khẽ mắng: “Nhiều chuyện!”

Tuy Mạc Tồn Phong lớn tiếng cười mỉa, nhưng tâm trạng y lại rất tốt.

Thường phi ngồi trong sân, tay cầm chủy thủ Hạ Hải Băng đưa tới, khóe môi khẽ nhếch. Y nghĩ, nàng cười lộ lên trông đẹp biết bao, Phương Phỉ cười làm sao ấm áp bằng nàng.

Phương Phỉ thích tĩnh, Bất Tà thích động. Một người tựa nhành liễu rủ trước gió, một người như hoa nở dưới trăng thu, mỗi người một vẻ đẹp riêng.

Thấy y, Thường phi hơi lúng túng, lật đặt giấu chủy thủ trong tay đi, lại không cẩn thận cắt trúng lòng bàn tay. Y dở khóc dở cười, tiến đến cầm tay nàng, đoạt lấy thuốc trên người Mạc Tồn Phong, tự mình thoa cho nàng.

Thường phi cười cười nói: “Vết thương này thật đáng giá.”

Y ngăn người, cố ý nắm chặt vết thương trên tay nàng, vậy mà nàng vẫn cười tươi như hoa, chẳng mảy may để ý đến sự độc ác của y.

Nàng nói, y đang bối rối.

Nàng cho là y hận nàng, nhưng y hiểu rõ.

Dù không yêu, nhưng khi đó, y luôn muốn đối tốt với nàng. Nếu không phải, nếu không phải sau này nàng đổi tính thì...

Hoàng đế cau mày lật xem cuộn tranh trong tay, khóe mắt liếc qua phía góc phải cuộn tranh.

Từ khi mang thai Tiểu Bát, Bát Tạ không thích hoạt động, mỗi ngày chỉ lười biếng ở trong viện phơi nắng. Có một lần, y đến nhìn lên nàng, lúc vào trong viện lại thấy nàng đang say ngủ ngoài sân. Tiết xuân khi ấy rất ấm áp, có vài đóa hải đường rơi trên mái tóc gần má nàng, chẳng biết nàng nằm mơ thấy gì mà thoáng mỉm cười.

Tim y chợt lỗi nhịp, sai Mạc Tồn Phong bày giấy mực ra.

Nàng tỉnh lại, còn buồn ngủ, hờn dỗi nói: “Hoàng thượng vẽ trộm thiếp à?”

Tâm tình y rất tốt, ôm nàng vào lòng, nói: “Trông đẹp không?”

Bát Tạ bĩu môi, chớp mắt liên hồi, nói: “Trên đời làm gì có thai phụ nào đẹp?”

Lời này mang vài phần làm nũng của bé gái, y nghe mà sung sướng, cười haha nói: “Thường phi là một thai phụ xinh đẹp”. Y chợt liếc thấy Tào Chiêu Đức đứng bên hông Mạc Tồn Phong đang giật giật khóe miệng, nhưng y mặc kệ, đem bức tranh ấy thưởng cho Bát Tạ.

Kỳ thực Bát Tạ rất vui, xem đi xem lại nhiều lần mới cuộn lại cất đi.

Mạc Tồn Phong trông vậy mà rất có mắt nhìn, lập tức nói: “Cuộn tranh Hoàng thượng ban quả là thiên hạ vô song.”

Bát Tạ cũng phối hợp, cười cười nói: “Mạc công công nói phải.”

Y cũng không biết vì sao, chỉ cảm thấy tâm tình rất tốt, trước mặt mọi người nói: “Bát Tạ, nhân dịp tặng cuộn tranh này, trăm sẽ ban cho nàng một nguyện vọng.”

Thường phi chỉ cười cười, cũng không nói gì, tựa hồ chưa từng xem chuyện ấy là thật.

Nhưng...

Trước kia y luôn cho rằng chữ Phương Phỉ rất đẹp, hôm nay trông thấy mấy chữ cực nhỏ đề nơi góc phải tranh, mới biết hóa ra chữ nàng cũng đẹp như thế.

Bình sinh bắt hội tương tư, tài hội tương tư, tiện hại tương tư.

Những chữ này chạy dọc dấu ngọc tỷ của y, như muốn mãi mãi làm bạn bên nó vậy. Nhưng thật ra y biết, điều nàng muốn nói cũng không phải câu này.

Hoàng đế khẽ nhắm mắt lại, mỗi một cuộn bức tranh lại, sít sao nằm trong lòng bàn tay. Cuối cùng, lại thăm thì một câu:

Không nhất lữ dư hương tại thử, phán thiên kim du tử hà chi.

Đêm mỗi lúc một sâu, suy nghĩ cũng càng lúc càng đầy. Có lẽ y đã già thực rồi, nên cõi lòng mới hư không đến thế.

Lệ phi khẽ đứng dậy, muốn lấy bức họa trong tay y nhưng y không đưa.

Lệ phi cười cười, nói: “Muộn rồi, Hoàng thượng nghỉ ngơi đi.”

“Lệ phi, ngồi một lúc nữa thôi.”

Hai câu thơ in nghiêng trong chương này theo mình tìm được thì nó được trích trong khúc hát “Xuân tình” của tác giả Từ Tái Tư.

Nguyên văn:

Bản tạm dịch của blogger Châu trên trang yume /chaujulie:

“Bình sinh vốn không tương tư

Thế mà tương tư, khổ vì tương tư

Thân như mây trôi, trái tim rối bời, hít thở không được

Lại vì quyến luyến mùi hương ai

Đợi (kẻ) lãng tử ngàn vàng đáng chăng

Rồi sẽ thế nào, đợi chờ ra sao

Trăng khuya, đèn đêm lúc tỏ lúc mờ.”

4. Chương 4

Lệ phi lặng lẽ ngồi xuống chiếc giường nhỏ, tâm tư của y, nàng thoáng hiểu thoáng không.

Cô đơn sao? Nếu cô đơn sao lại ngăn Trang phi ngoài cửa không cho vào? Trang phi tuy xấp xỉ tuổi nàng nhưng thoát nhìn như mới hai mươi, đáng đáp cũng giống...

Nàng bỗng cả kinh, hơn mười năm nay không để ý, thì ra tướng mạo Trang phi có vài phần tương tự Thường phi, nhất là đôi mắt kia.

Thường phi là người có đôi mắt đẹp nhất mà nàng từng biết, mỗi khi Thường phi nhìn nàng, không hiểu sao nàng lại thấy ấm áp và thoải mái lạ thường, dường như chỉ cần nàng ấy ở đó thì trên đời này sẽ không có gì làm hại được nàng và Tiểu Ngũ vậy.

Kể cũng lạ, trong hậu cung vốn làm gì có chân tình, dù là tỷ muội tình thâm bất quá cũng chỉ như mây khói phù hoa. Diễn kịch cho người khác xem còn được, chứ thật lòng đối đãi thì làm gì có ai. Họa chăng chỉ mình Thường phi là đối xử với ai cũng dốc hết tâm can.

“Lệ phi, nàng ấy thực nói nàng bảo vệ Thái tử sao?”

Lệ phi yên lặng gật đầu, chợt nhớ hoàng đế đang nhắm mắt suy nghĩ, mới nhẹ giọng đáp: “Vâng.” Hậu cung sóng gió liên miên, phi tần tranh sủng, hoàng tử đoạt vị, những điều này, Thường phi đều không hiểu. Mà có khi vì nàng chưa kịp hiểu thì đã qua đời rồi cũng nên.

Từ khi Thái tử được lập, triều đình nhìn như sóng yên bể lặng, nhưng các phe phái sao có thể buông tay? Tuy Thái tử có thể lực của Hạ vương chống lưng, nhưng Duệ vương có Tiểu Ngũ trợ giúp cũng đâu thua kém gì.

Vị trí tân hoàng này...

“Nô tỳ cứ nghĩ Hoàng thượng biết Thường phi nghĩ gì chứ.”

Hoàng đế cười sảng sặc, Thường phi nghĩ gì, y làm sao thấu được. Trong hậu cung nào có ai không toan tính vì con mình, ngay cả Phương Phỉ ngoài cung mà còn ít nhiều hiểu được cách mưu quyền.

Mưu quyền...

Hoàng đế bỗng nhiên kinh hãi, nhìn chằm chằm cuộn tranh trong tay, nhiều năm như vậy mới nghĩ đến khả năng đó, tim bỗng nhói đau.

Thật đau...

Trong làn mưa bụi Giang Nam, nàng đỏ mắt, run rẩy nói: “Thiếp không cố ý, chỉ là bất không được.”

Người nàng đang bầu bì không bắt được cũng là chuyện thường tình, vậy mà khi ấy y lại giống như kẻ điên, tàn nhẫn đá vào bụng nàng. Tuy y đa nghi trời sinh, nhưng những gì Phương Phỉ nói, y lại chưa từng hoài nghi bao giờ.

Vì sao lại tàn nhẫn với nàng như thế...

Hải Băng nói: “Hoàng thượng, điều khiến người hận không phải là việc Thường chủ tử đã làm với Phương Phỉ, mà vì Thường chủ tử đã thay đổi.”

Hoàng đế đau khổ cười, y thực hận nàng sao? Nếu vậy sao mỗi lúc nhìn Kinh Hồng y đều không ngừng nhớ tới nàng? Nhớ đến dáng vẻ nàng dịu dàng gọi Tiểu Bát, nhớ đến những khi nàng cong cong khóe môi mỉm cười.

Tiểu Bát, đứa con này hận y.

Trước đêm Bắc tiến, y từng hỏi Duệ vương có hận y không.

Duệ vương mỉm cười, hần cười rõ lên trông thật giống Bất Tạ. Hần nhũn nhận đáp: “Nếu là Thượng Quan Kinh Hồng, thật đáng hận người, nhưng nếu là Tiểu Bát, sẽ không.”

Thượng Quan Kinh Hồng khác với Tiểu Bát, khi đó y nghe mà kinh hãi. Lời nói của đứa trẻ mười lăm tuổi năm ấy thật khiến người ta khiếp sợ, Thượng Quan Kinh Hồng là con y, còn Tiểu Bát chỉ là Tiểu Bát của mình Bất Tạ.

Y vốn muốn hỏi một câu, Kinh Hồng có còn là Tiểu Bát không? Nhưng nghĩ một chút lại thôi. Nếu là Kinh Hồng thì sao, mà nếu là Tiểu Bát thì sao chứ?

Song trước khi đi Duệ vương lạnh lùng nói: “Phụ hoàng không cần lo lắng, hôm nay Tiểu Bát vẫn là Tiểu Bát.”

Dù sao cũng còn nhỏ tuổi nên khi Duệ vương nói lời này, trên mặt còn chưa giấu được sự tức giận. Kỳ thực y biết hần hận y, nhưng... Cõi lòng y ê ẩm, vốn định nói đôi lời trấn an hần, kết quả chỉ khoát tay bảo hần lui ra.

“Hay là Hoàng thượng đến thăm Duệ vương một lần đi, dù sao đó cũng là vương bản duy nhất của Thường phi.”

Duy nhất, y vốn có thể có con gái, nếu không phải y tàn nhẫn nghiêm phạt nàng... Nàng rất kiên cường không phải sao? Y luôn cho rằng dù đau khổ thế nào, nàng đều có thể mỉm cười đối mặt, dù trong lòng có sợ hãi đến mấy đi chăng nữa.

Y thích nhìn nàng cười, nhưng cũng muốn thấy nàng khóc. Thời gian Phương Phỉ khóc còn nhiều hơn cười, Bất Tạ lại không thể, nàng luôn luôn cười, dường như chẳng bao giờ biết đến âu sầu.

Nàng nói, khóc thì thế nào? Khóc xong cũng phải đổi mặt, không bằng cười. Nên cho dù đau khổ đến mức nào, nàng đều cười. Nàng cười khiêu khích y, khiến tình thương mà y dành cho nàng khi ấy đều triệt để biến thành hận.

Chỉ có duy nhất lần sinh nhật ấy của nàng, nàng say rượu, cuối cùng y mới thấy nàng khóc.

Y vừa giận lại vừa thương, liền ôm chặt nàng vào lòng.

Nàng khóc cầu xin y hãy thả nàng đi.

Lần ấy y thực sự nổi giận, y sủng ái nàng như thế, sao nàng lại muốn bỏ đi? Lúc trước y vẫn không hiểu vì sao, hôm nay... y đột nhiên sáng tỏ đôi phần. Sợ yêu sao? Bất Tà, nàng sợ yêu y sao?

“Lệ phi, ngày mai đi thăm Kinh Hồng ...và nha đầu Kiều gia với trăm đi.” Thường phi có đi lại với Mịch La Bản nên Kinh Hồng và Kiều nha đầu cũng có duyên với nhau. Kiều nha đầu dù không có tướng mạo khuyhnh thành, song lại thông tuệ hơn người, cùng Kinh Hồng cũng khá đẹp đôi.

Lệ phi khê mím môi, trong lòng thoáng khó xử, Trữ vương cũng là con y, y ít nhiều cũng quan tâm hấn. Là con nàng nên nàng hiểu rõ, Tiểu Ngũ không phải không có tham vọng đoạt ngôi, nhưng vì Duệ vương nên hấn đã buông tha. Tình nghĩa anh em sâu nặng như tay chân nhường ấy mà phụ hoàng như y lại chẳng coi ra gì.

“Nô tỳ đi có chút không tiện, để Trang phi đi sẽ tốt hơn.” Khi Thường phi qua đời, nàng đã khẩn cầu hoàng đế cho nàng được nuôi nấng Duệ vương. Nhưng chẳng biết vì sao, có lẽ vì thiếu tin tưởng nàng, cuối cùng hoàng đế lại giao Duệ vương cho Trang phi nuôi dưỡng.

Hoàng đế lắc đầu, thần nhiên nói: “Vì chuyện của Mẫn nhi, nghe nói Kinh Hồng và Kinh Thông gần đây lại nảy sinh mâu thuẫn. Hai đứa con này từ nhỏ đã không thể chung sống hòa bình với nhau, hễ gặp là lại đánh nhau.”

Lệ phi mỉm cười, nói đến chuyện hai con đánh nhau, vậy mà hoàng đế cũng không tức giận, chỉ khê cười, tình thân luôn khiến con người ta trở nên bao dung như thế.

Vậy nên, nàng chợt nghĩ, nếu nàng được y sủng ái một chút, có phải giờ đây cũng sẽ được hưởng chút ấm áp của tình thân như thế không?

5. Chương 5

Ngày hôm sau, khi trời vừa hửng sáng, hoàng đế liền dẫn theo Lệ phi đến Duệ vương phủ, đám Mạc Tồn Phong tất nhiên cũng theo sau.

Trước cổng Duệ vương phủ, Phương Minh kính cẩn nghênh đón hoàng đế vào trong phủ, nhưng không thấy Duệ vương tự mình ra tiếp đãi. Lệ phi thoáng ngờ hoặc, Duệ vương xưa này cực hiếu phép đối nhân xử thế, sao lại để mình Phương Minh ra đón?

Vừa vào cửa, Phương Minh liền đi về một hướng, Lệ phi nhìn theo thì thấy Lang Lâm Linh đang tiến lại.

Lang Lâm Linh nhanh chóng hành lễ với hoàng đế và Lệ phi, mỉm cười thông báo Duệ vương đang bận chút việc.

Lệ phi chỉ cười cười, dù vẻ mặt Lang phi có ngụy trang tốt đến đâu thì nổi mắt mát trong mắt cũng không thể che giấu được. Hiện tại Duệ vương sủng ái Kiều phi, Lang phi dù là chính phi sợ rằng cuộc sống cũng không thoải mái gì.

Nét mặt hoàng đế vẫn vui vẻ, cũng không ngại, chỉ thông thả đi theo Lang phi.

Lang Lâm Linh liếc nhanh về phía Lệ phi, thầm nghĩ, hoàng đế rõ ràng cực sủng Trang phi, Duệ vương lúc trước cũng do Trang phi nuôi dưỡng, sao hôm nay lại mang Lệ phi đến?

Không để nàng nghĩ ngợi tiếp, hoàng đế đã lên tiếng: “Lang phi, gọi Kinh Hồng đến đây.”

Lang Lâm Linh đáp một tiếng rồi đi về phía thư phòng Duệ vương.

Hương Nhi nhú nhú mày, nói: “Tiểu thư, bây giờ Duệ vương rất sủng ái con yêu tinh kia.”

Lang Lâm Linh tức giận trừng mắt với nàng ta, lộ ra chút không vui trong lòng, chuyện Duệ vương sủng ái Kiều Sở trong phủ ai chẳng biết, nhưng dám can đảm nói trước mặt nàng chắc chỉ có nha đầu ngốc này.

Hương Nhi thấy tiểu thư nhà mình không vui liền cúi đầu không dám nói gì nữa.

Dù sao cũng sống bên nhau từ nhỏ đến giờ, Lang Lâm Linh có chút không đành lòng, thân nhiên đáp một câu: “Tiểu thư nhà ngươi có bao giờ thất bại chưa?”

Hương Nhi vừa ngẩng đầu đã thấy trong mắt Lang Lâm Linh thoáng hiện lên vẻ tàn nhẫn. Nàng cả kinh, “Tiểu thư muốn làm gì?” Dù sao Hương Nhi cũng chỉ là một nha đầu nhỏ dại, tuy có ý muốn hại người nhưng cũng sẽ không dám làm thật.

Lang Lâm Linh cười nhạt, mắt nhìn về phía thư phòng, người kia đang làm gì bên trong? Lâu lắm rồi không gặp hắn, tựa như đã qua nửa đời vậy.

Lần gặp nhau ở Hội đèn lồng, nàng vốn là thiên chi kiều nữ, còn hắn chẳng qua chỉ là một hoàng tử thất thế, nàng coi thường hắn nghèo túng, hắn lại chứng mất nàng kiều căng.

Vậy mà ngọn đèn lại nên duyên cả đời.

Nàng vì hắn dâng lên trái tim mình, còn hắn đối với nàng ra sao?

Luôn cảm thấy có lẽ hắn yêu nàng, nên mới dịu dàng với nàng như vậy. Song mấy ngày nay, hắn lại lạnh nhạt với nàng mà vô cùng sủng ái Kiều Sở.

Hắn thích Kiều Sở sao? Hay hắn vốn không hề yêu nàng?

Nha đầu Bích Thủy cũng có mấy phần mơ tưởng đến hắn, nhưng chuyện ấy nàng không ngại. Nếu Duệ vương có tình ý với Bích Thủy, cũng không tới phiên nàng vào phủ. Song Kiều Sở thì khác, nữ nhân phương Bắc này cũng có vài phần tài hoa, lại thêm chuyện sống nương tựa lẫn nhau dưới vách núi...

Nàng bỗng nhiên hoảng hốt, nhớ tới cái tát mà Kiều Dung phải chịu trước cửa vương phủ. Người ngoài nhìn không rõ, nhưng nàng đứng ngay bên hắn, chỉ cách nửa thước, nàng thấy hắn giận đến nghiến răng. Nếu không phải có hoàng đế ở đó, Kiều Dung, chắc không thể sống.

Lần đó ở bãi săn, hắn vốn không muốn so đo với Kiều Dung, còn Kiều Sở chẳng qua chỉ là quân cờ của hắn. Kiều Sở cũng nói, người hắn yêu là nàng, mấy việc kia chẳng qua là diễn cho hoàng đế xem mà thôi. Nhưng... nàng thực rồi rắm, luôn cảm thấy đã xảy ra sai sót ở đâu đó.

Nàng rất sợ hắn sẽ phải lòng Kiều Sở, nàng muốn hắn chỉ thích nàng.

Có thể là thế, cũng có thể không.

Nàng chiếm được hắn là vì hắn chỉ yêu tiền, không phải sao? Tuy hắn không muốn nhận sự trợ giúp của Lang gia, nhưng cũng đâu chối từ. Còn Kiều Sở kia đâu thể cho hắn cái gì, nàng ta chỉ là một Tam công chúa phương Bắc hữu danh vô thực mà thôi.

Lang Lâm Linh cười trào phúng, Tam công chúa gì chứ, ai mà không biết lãnh chúa phương Bắc chỉ thương mình Nhị công chúa Kiều Mi.

Thư phòng Duệ vương đã ở ngay trước mắt, nàng đang định gõ cửa thì chợt nghe bên trong vọng ra tiếng cười khê khiến nàng thất thần.

Điệu cười ấy, nàng đâu lạ gì, không phải Kiều Sở thì còn ai nữa.

Nhưng tại sao nàng ta lại ở trong thư phòng hắn? Không phải nói, thư phòng của hắn là cấm địa sao? Đã là cấm địa, vì sao Kiều Sở có thể vào, mà nàng lại không?

Lang Lâm Linh âm thầm oán hận một phen, rồi lại đưa tay lên. Dù sao nàng cũng là tiểu thư danh gia vọng tộc, hiểu tri thức lễ nghĩa, sao lại đi so đo với loại nữ nhân phương Bắc không hiểu cấp bậc lễ nghĩa kia chứ.

Tay nàng chưa chạm đến cửa thì cửa phòng bỗng nhiên mở ra.

Nàng nhìn vào trong, nương theo ánh sáng lờ mờ do bị khuất bóng cây, nàng chỉ thấy được sách vở cùng tranh chữ bày ngay ngắn bên trong, thêm một chiếc giường nhỏ đặt hơi chếch mà thôi.

Bên trong, Kiều Sở đứng sau Duệ vương, cúi đầu khẽ bước theo hần.

Nàng không thấy được vẻ mặt Kiều Sở, nhưng lại nhớ tới tiếng cười ban nãy... Nàng thầm nghĩ rằng, song vẻ mặt vẫn tươi cười rạng rỡ. Duệ vương trầm giọng gọi: “Linh nhi”.

Ánh nhìn của hần khiến nàng đỏ mặt, cười nói: “Hoàng thượng truyền Gia đến gặp.”

6. Chương 6

Lúc Duệ vương cùng hai nàng đến viện thì thấy hoàng đế đang vui vẻ ngắm hoa trong viện với Lệ phi.

Viện này không có hoa, nhưng lại có nhiều giống cây mùa đông. Kiều Sở không giải thích được, có lần hỏi Cảnh Bình, Cảnh Bình im lặng hồi lâu rồi nói: “Gia vốn yêu hoa cỏ, nhưng từ khi... Thường phi qua đời, gia không yêu nữa.”

Lời nói rõ ràng như thế, Kiều Sở không phải kẻ ngốc, đương nhiên hiểu được. Có lẽ Thường phi cũng là một người yêu hoa, mà bà lại thương hần như vậy... Hần, chỉ sợ nhìn vật sẽ nhớ người mà thôi.

Nhưng từ lúc trở về từ bãi săn, viện này tự dưng lại có thêm rất nhiều hoa. Kiều Sở cũng thích hoa, nhưng lại không thích chăm sóc hoa. Trước kia, Tần ca có trồng một ít hoa cỏ, nhưng nàng cũng chưa từng chạm vào. Hoa cỏ mong manh như vậy, mà nàng lại không phải người tinh tế, rất sợ làm hư hoa của huynh ấy, khiến huynh ấy tức giận.

Nhắc đến mới thấy hóa ra Thượng Quan Kinh Hồng và Tần ca rất khác nhau. Tuy cả hai đều bá đạo, nhưng Thượng Quan Kinh Hồng tựa hồ biết ẩn nhẫn hơn, cách xử lý sự việc hay đối xử với người khác, kể cả với nàng đều khác Tần ca.

Nàng đang ngăn người thì Duệ vương và Lang Lâm Linh đã bước lên trước, nàng liền tiến đến bên cạnh hành lễ theo.

Hoàng đế cười ha hả, cho họ đứng dậy.

Lệ phi mím môi nhìn Kiều Sở, ánh mắt hiện lên vẻ ám áp. Đứa nhỏ Kiều Sở này, nàng luôn cảm thấy nó hơi giống Thường phi, nhưng lại không biết giống điểm nào.

Cuối đông, hầu hết chim đều đã thiên di về phương nam, lúc này chỉ còn lại lác đác vài loài tránh rét ở đây.

Hoàng đế hưng trí bưng bưng, chỉ vào một con chim đang đậu trên nhánh cây, nói: “Kinh Hồng, nếu con bắn hạ được con chim kia, trăm sẽ thành toàn một mong ước của con.”

Mọi người đồng loạt nhìn theo hướng tay hoàng đế chỉ, động tác đều tằm tắp, nhưng mặt mỗi người lại hiện lên một sắc thái khác nhau.

Lệ phi điềm đạm, chỉ cười không nói gì.

Lang Lâm Linh hơi tái mặt, chau mày. Cảnh tượng hần vừa ôm Kiều Sở vừa bắn trúng hồng tâm ở bãi săn lần trước nàng vẫn nhớ rõ. Nhưng khoảng cách lần này so với trước lại xa hơn mười thước. Cho dù tài bắn cung tốt cũng đâu thể bách phát bách trúng, lại công thêm mười thước này thì biết làm thế nào bây giờ?

Kiều Sở thì lại thản nhiên nhìn con chim kia, khẽ nhếch môi cười. Tuy chuyện lần trước ở bãi săn là nàng ra tay thay hần, nhưng với tài bắn cung của hần thì con chim này có là gì.

Hoàng đế đã nói thế, tất nhiên Cảnh Bình vội vàng đi lấy cung tên.

Kiều Sở thoáng liếc về phía Duệ vương đã thấy hần lấy một cung tên nhỏ trong ngực ra, ặc, cái này do nàng mang từ cung Thường phi sang, bị hần giành mất rồi đưa cho nàng cái khác.

Hoàng đế sầm mặt, ánh mắt lóe lên, chăm chăm nhìn chiếc cung nhỏ trong tay Duệ vương. Năm đó khi y ban cho Thái tử chiếc cung nhỏ mà tiểu quốc tiến cống, Bất Tà liền tự tay làm chiếc cung tên này, dù uy lực kém hơn chiếc của Thái tử nhưng lại rất đẹp mắt.

Phương Phỉ yếu đuối, từ trước tới nay sẽ không làm những việc như vậy, hơn nữa cũng không cần, chỉ cần nàng ta muốn gì, y nhất định sẽ mang thứ tốt nhất dâng cho nàng ta. Nhưng Bất Tạ không thể, nàng chẳng bao giờ đòi hỏi thứ gì từ y, nàng nói: “Bất Tạ thích dựa vào chính mình, chỉ có chính mình mới vĩnh viễn không bỏ rơi bản thân, dù có khó khăn đến đâu chẳng nữa.”

Lời này của nàng, có chút bóng gió châm biếm y. Giữa Phương Phỉ và Bất Tạ, y luôn luôn chọn Phương Phỉ mà bỏ Bất Tạ.

Có lần, Phương Phỉ cười hỏi y, nếu nàng ta và muội muội cùng gặp nạn, y sẽ cứu ai trước? Y cười đáp: “Tất nhiên cứu nàng.” Phương Phỉ sóng mắt lay động, ôm lấy cổ y. Thật ra, y mong Bất Tạ vĩnh viễn sẽ không gặp bất cứ kiếp nạn gì, cho dù gặp phải, nàng cũng sẽ tự bảo vệ được bản thân.

Vậy mà cuối cùng, kiếp nạn Thường phi gặp, lại do sự độc ác lạnh lùng của y gây ra.

Ngày giỗ nàng, y bỗng nhớ đến đôi mắt mở to của Bất Tạ, chất chứa trong đó là hận thù dành cho y. Y cười khổ, sống chết nơi sa trường, y chẳng sợ bao giờ. Nhưng ánh mắt của nữ tử kia, y không dám nhớ tới, cũng không dám nhớ tới cái chết bi thảm của nàng.

Nàng trước giờ luôn là một nữ tử mạnh mẽ, không nhu thuận như Phương Phỉ. Thậm chí, y cảm thấy may mắn vì có Tiểu Bát, nếu không, chắc chắn nàng sẽ bỏ y mà đi.

Y đột nhiên nhìn lão Thiết đang yên lặng đứng hầu phía sau, đó chẳng phải mà người năm xưa Bất Tạ mang theo lúc tiến cung nhìn lên y sao? Y lạnh lùng cười, chẳng qua chỉ là một nô bộc, vậy mà lúc nào Bất Tạ cũng ở trước mặt y tươi cười rạng rỡ kể chuyện A Thiết thế này, A Thiết thế kia.

Nô tài kia thật đáng chết, có thể ở bên nàng những mười năm, còn nhiều hơn quãng thời gian y có cùng nàng.

Lúc y đang miên man nghĩ ngợi thì nghe tiếng Duệ vương khẽ cười, nói: “Phụ hoàng chú ý nhé, nhi thần sẽ bắn hạ con chim này!”

Hoàng đế cười tự giễu thay cho những phần hận, sầu khổ của mình. Y đường đường là vua của Đông Lăng, lại đi so đo với một nô tài. Tội lỗi này, phải tính trên đầu Thường phi mới được, nếu không phải nàng thân thiết với A Thiết như thế, y cũng sẽ không bỏ mặc thỉnh cầu của lão và Tiểu Bát lúc đó.

Ngân quang chợt lóe, một tiếng “Vút!” vang lên bên tai Lệ phi, lão Thiết liền phi thân đón lấy con chim.

Lang Lâm Linh thoáng cười dịu dàng, mắt ánh lên vẻ đắc ý. Kiều Sở chỉ bĩu môi, từ từ đi về phía rừng cây nơi con chim vừa đậu.

Duệ vương cười nói: “Phụ hoàng, nhi thần đã bắn hạ con chim này rồi!”

Lão Thiết cung kính dâng con chim lên trước mặt hoàng đế. Con chim sợ hãi giãy giụa trong tay lão. Lệ phi nghĩ thầm, tài bắn cung của Duệ vương thật thần diệu, chỉ bắn trúng cánh chim mà không hề khiến nó bị thương.

Hoàng đế lúc này cũng cười tươi, trên mặt không che giấu sự ngợi khen, vui vẻ nói, “Tài nghệ khá lắm! Còn tốt hơn nhị ca của con nữa!”

Kiều Sở lúc này đã trở lại, nghe thấy lời hoàng đế thì khóe miệng nhếch lên, nghĩ thầm, “Có vậy người mới biết, Kinh Hồng đương nhiên mạnh hơn thái tử Lưu Manh nhiều.”

Hoàng đế tâm trạng thoải mái, nhắc lại lời hứa vừa rồi, bảo Duệ vương hãy nói mong ước của mình. Duệ vương thoáng nhìn Kiều Sở, rồi lại liếc về phía Lang Tâm Linh, không biết suy nghĩ gì, do dự không nói.

Bầu không khí không tốt nên Kiều Sở cũng không dám lên tiếng, chỉ nghịch nghịch món đồ trong tay. Kể ra Duệ vương cũng lạ, lại lấy cái cung nhỏ vậy mà bắn chim, may mà tài bắn cung của hắn rất xuất sắc, nếu không chẳng phải sẽ bị mất mặt ư?

Nàng nghĩ ngợi vẫn vợ chẳng màng đến biến hóa xung quanh, đến khi nàng hậu tri hậu giác hồi hồn thì đã thấy hoàng đế nhìn chằm chằm món đồ trong tay nàng. Chuyện này cũng không có gì, nhưng sao nét mặt của hoàng đế lại đầy vẻ sầu thảm, giống như nhớ lại chuyện gì đau đớn thế kia?

7. Chương 7

Kiều Sở thoáng sợ hãi rồi mím môi giận dữ nói: “Cho dù gia có tiền cũng không được lãng phí như vậy.”

Duệ vương đảo mắt sang nhìn món đồ trong tay nàng, giật giật môi, nói, “Cho nàng.”

Kiều Sở nghe vậy liền cắt món đồ kia vào hà bao, cong cong khóe môi, tâm trạng rất tốt. Trong mắt Duệ vương cũng đầy ý cười, lại đưa hà bao cho nàng, nói, “Thích thì lấy luôn đi!”

Lang Lâm Linh khó chịu, cắn chặt môi, nhìn sang phía Hoàng đế và Lệ phi.

Nét mặt Hoàng đế vẫn nhuốm đầy vẻ sầu thảm, trông như người mất hồn, hai mắt trống rỗng vô thần. Lệ phi có chút không ổn, song cũng không gọi y, chắc y lại nhớ tới người kia, mấy năm nay, kỳ thực nàng đã quen với việc y hay thất thần thế này.

Lúc Kiêu Sở đang định đưa tay nhận lấy hà bao thì lại bị Hoàng đế nắm lấy. Nàng cả kinh, lập tức nhìn vào mắt Hoàng đế.

Tần ca từng nói, nếu muốn hiểu được tâm tư một người, hãy nhìn vào đôi mắt của người ấy.

Nhưng nàng lại không biết đôi mắt Hoàng đế rốt cuộc đang muốn nói gì, trong đó có chán chường, đau đớn, thương tiếc,... thậm chí còn thoáng hiện lên vẻ không cam tâm. Y yêu Thường phi, giờ khắc này, chẳng cần bất cứ lý do gì, nàng vẫn tin chắc như thế.

Lúc tay bị nắm lấy, Kiêu Sở quay đầu nhìn về phía Duệ vương, hắn cũng nhìn nàng, đôi mắt chứa ý cười. Hắn nói, “Phụ hoàng nếu đã hứa, thì phải giữ lời! Tẩm điện của Phi, nhi thần muốn ở đó mấy hôm.”

Hoàng đế chẳng để tâm lời hắn, chỉ nhìn chuỗi ngọc trong tay, đây là chuỗi ngọc mà phương Tây tiến cống, vô cùng quý giá. Năm đó, hắn thưởng chuỗi ngọc này cho Thường phi, song nàng lại chẳng để tâm chút nào. Về sau, nó bị Duệ vương xem như đồ chơi, thường cầm để luyện bắn cung.

Khi ấy tài bắn cung của Duệ vương không tốt mấy, so với Thái tử còn kém xa. Mà nay, tài nghệ của Duệ vương đã trở nên xuất sắc, đến mức người ít nói như phụ thân của Lang Lâm Linh cũng khen không dứt miệng.

Sự khích lệ của Kiêu Sở năm xưa chắc cũng phần nào có ích, thật không uống công nàng nhọc lòng như vậy. Nhắc đến mới thấy, hai đứa nhỏ này duyên phận không nhạt, có lẽ đã thề nguyện kết tóc se duyên từ kiếp trước.

“Kiêu nha đầu, hôm nay ngươi không cần phải khâu ngọc rồi!” Tài bắn cung của Kinh Hồng đã xuất thần nhập hóa, hắn không còn là Tiểu Bát mà y vẫn luôn khinh thường năm nào nữa.

Kiều Sở khó hiểu, chỉ là khâu ngọc mà thôi, trước kia nàng vẫn làm mãi. Mỗi lần quét dọn tẩm điện của Thường phi, thấy những viên ngọc rơi lả tả, nàng lại nhặt lên, khâu chúng thành chuỗi.

Lệ phi cười cười, nói, “Nếu Kiêu phi thích chuỗi ngọc này, Hoàng thượng sẽ lại ban thêm.”

Hoàng đế trầm giọng trách, “Nàng không biết chuỗi ngọc kia có lai lịch thế nào à? Đó là ngọc trai phương Tây, đâu có nhiều.”

Duệ vương rũ mắt, lặng im, không biết đang suy nghĩ gì.

Kiều Sở vân vê chuỗi ngọc, lại nghe Hoàng đế nói thêm: “Kiêu nha đầu, nếu không phải năm ấy ngươi nhặt ngọc lên khâu chuỗi giúp Kinh Hồng thì chắc hắn cũng không có được tài bắn cung như ngày nay.”

Kiều Sở nghe không hiểu lắm, nhưng không dám tùy tiện hỏi lại, trong lòng thầm nghĩ, càng biết nhiều càng nguy hiểm. Duệ vương vội hỏi nàng: “Nàng là người khâu ngọc năm ấy?”

Kiều Sở cười, vẻ mặt của hắn lúc này trông rất thú vị. Từ lúc quen hắn tới này, nàng chưa thấy hắn gấp gáp như thế bao giờ.

Hoàng đế rất ngạc nhiên, y tưởng Kiêu Sở đã sớm nói cho hắn biết chuyện này, nào ngờ lại không. Sao tiểu nha đầu Kiêu gia lại không nói ra?

Kiều Sở thoáng cười mỉa mai, sau đó lấy cớ khi nhỏ nàng từng bị bệnh nặng, sau khi khỏi bệnh đã quên đi rất nhiều chuyện.

Duệ vương không hỏi nàng gì nữa, ôm lấy nàng nhìn về phía Hoàng đế.

Hoàng đế chẳng còn cách nào đành phải kể lại hết những chuyện y đã thấy trong hoa viên năm ấy cho Duệ vương nghe, nhân tiện cũng giúp Kiêu Sở làm sáng tỏ sự khó hiểu ban nãy.

Duệ vương kinh ngạc nhìn chiếc cung nhỏ trong tay một hồi lâu, lại nhớ đến tiểu cô nương hay sụt sịt mũi rất khó coi năm xưa, thì ra là nàng, mà không phải Linh như hắn vẫn tưởng.

Đúng, Linh nói chuyện luôn lạnh lùng cứng nhắc, chưa bao giờ ầm ập, nhẹ nhàng như nàng, như ký ức năm nào của hắn.

Vậy thì... hắn nhất thời sợ hãi. Lại nghĩ tiếp, người ở bên cạnh hắn khi Phi qua đời là... Hắn xưa nay chưa bao giờ tin quỷ thần. Trước kia khi có người nói với hắn rằng những kẻ tạo nhiều tội nghiệt thì người kẻ đó yêu sẽ phải gánh chịu hết thấy mọi báo ứng, hắn luôn chẳng để tâm, chỉ cười cho qua.

Nhưng hôm nay, trong thâm tâm hắn bỗng hoảng hốt, hắn nghiêng đầu nhìn nữ tử mà hắn đang ôm trong lòng.

Kiều Sở bối rối cười cười, hơi ngọ ngoạy, nhưng hắn không để tâm, lại càng ôm nàng chặt hơn. Thế nên, mặt Kiêu Sở liền vùi trong ngực hắn. Nàng liền tự giấu, như vậy cũng tốt, đỡ phải đối mặt với Lang Lâm Linh.

“Tắm điện của Thường phi đã dọn dẹp xong rồi ạ.”

Hoàng đế nghĩ ngợi hồi lâu, cuối cùng vẽ hui quanh trong đôi mắt cũng dần tiêu tán. Tắm điện của người kia, hơn mười năm chưa từng được sửa sang, từ lâu đã trở nên hoang tàn. Nếu không nhờ cái đêm tiền cung kia của Kiêu Sở, hắn nó đã sớm bị quên lãng từ lâu.

“Tạ ơn phụ hoàng.” Duệ vương hơi khom người xuống.

Hoàng đế lại mỉm cười, cũng không ở thêm nữa, với Lệ phi cùng y hồi cung.

8. Chương 8

Lệ phi không phải người nhiều chuyện, cũng hiểu đạo lý người khôn phải biết giữ mình, tuy rằng có chút nghi ngờ với chuyện Hoàng đế vội vã rời đi, nhưng cũng không nhiều lời.

Chỉ là, lúc nàng ngồi trong kiệu một mình lại không thể áp chế những rối rắm trong lòng xuống.

Thiên hạ này, cuối cùng sẽ về tay ai?

Tiểu Ngũ nói, Bát đệ tâm tư thâm trầm, mấy năm nay vẫn luôn ầm ẫn, không để lộ ra bao giờ. Nhưng những lời có ý tứ khiêu khích ban nãy của Duệ vương, nàng nghe ra, hắn là Hoàng đế cũng đánh hơi được.

Không biết y có nổi giận không, nếu nổi giận thật thì... Nàng khẽ nhíu mày, tình thế hôm nay, thực lực của Duệ vương đã có thể so với Thái tử, thậm chí còn trội hơn.

Bức họa Thường phi đưa nàng rốt cuộc có thể bảo vệ Thái tử hay không, cũng chẳng biết được. Nhưng dù có bức tranh kia thì thế nào, Duệ vương thật có thể bỏ xuống lòng tranh đoạt sao? Hắn chính bởi hận phụ hoàng của hắn nên mới nuôi giấu tâm tư ấy.

Kiệu dừng lại, nàng khẽ thở dài một tiếng, xốc màn, mới biết đã tới ngoài cửa điện.

Nhưng tắm điện này lại không phải Lăng các của nàng.

Nơi này có chút cổ xưa hoang phế, cổng và sân rụng đầy hoa vì tiết đông rét mướt. Mỗi lần gió thổi, những cánh hoa lại dập chồn chao lượn như làn váy của một nữ tử đang yêu mị bước đi.

Lệ phi vuốt lại vạt áo hơi nhăn nhúm, thở hắt ra.

Dưới nắng ấm, Hoàng đế một thân hoàng bào, đứng lặng ở cửa điện.

Mạc Tồn Phong đang sai bảo cung nhân dọn dẹp tấm điện, trong ngoài có hơn mười người, cuối cùng tấm điện cũ nát cũng có chút nhân khí.

Hơn mười năm bị bỏ hoang, tấm điện tinh xảo khi xưa nay đã xuống cấp khôn cùng. Thường phi là phi tử y sủng ái nhất, nên tấm điện dù không xa hoa nhưng cũng chẳng tầm thường chút nào. Hôm nay nhìn lại, lại có vẻ như y không sủng nàng ấy nhiều như vậy.

Lòng nàng bỗng đau nhói thay cho nữ tử như hoa kia.

Nếu chưa từng gặp nhau, có phải sẽ không yêu không? Nếu không yêu, có phải sẽ không phải đau lòng, không mất mạng không? Tóm lại, gặp nhau là do duyên số, yêu nhau cũng là duyên số, mà oán hận nhau, âu cũng bởi duyên số.

Thường phi luôn luôn là một nữ tử cố chấp, mối tình đơn phương như thế mà nàng ấy vẫn cứ khư khư đeo đuổi.

Lệ phi cười chua xót, nàng không phải Thường Bất Tạ, sao biết y không yêu nàng ấy? Nếu không, sao ngày nào y cũng tưởng niệm. Tư vị tưởng niệm đâu dễ chịu gì, nó cứ như tằm ăn rồi trái tim, lâu này kết kén. Dày lên, chắc sẽ có lúc không thấy đau nữa.

Bất Tạ, nàng ấy cũng như thế sao? Đau thương đã quen, nên không còn đau nữa.

Đột nhiên nhớ tới chuyện nhập cung năm ấy, nàng thoáng trông ra ngự hoa viên đằng xa, chợt thấy hoảng hốt. Dưới tàng cây hòe, nàng ấy luống cuống cắn chặt môi, nhìn y lại gần, cánh hoa rụng lả tả trên đầu nàng ấy.

Nàng ấy cùng lắm cũng chỉ là nữ tử hai mươi tuổi xuân, được nuôi dưỡng trong các, chưa từng gặp được nam tử như ngọc nào như thế, huống chi người nọ còn là chồng của nàng, cũng là người tôn quý nhất trên đời này.

Y có chút động tình, còn nàng ấy thì chẳng biết, cứ tin là có một chút đi. Nếu động chân tâm ở cái tuổi ngây ngô ấy mà được đáp lại thì còn gì tốt đẹp hơn, còn nếu không, sẽ thật phiền phức.

Cũng không biết cung nhân dọn dẹp kiểu gì đã chọc giận Hoàng đế, lúc Lệ phi hồi hôn đã thấy Mạc Tồn Phong đuổi những cung nhân chọc giận Hoàng đế đi.

Lệ phi xốc lại tinh thần, uyển chuyển nói, “Duệ vương có phủ đệ của mình, có lẽ sẽ không đến tấm điện, Hoàng thượng...” Nàng đang định nói “đừng nên xem là thật” thì Hoàng đế đã lạnh lùng nhìn nàng, hàm ý trách cứ.

Lệ phi run lên, nghĩ, lần này nàng đã nhiều chuyện rồi. Tấm điện của Thường phi, nếu y đã muốn dọn dẹp thì cứ để y dọn dẹp, nàng thật không nên nói gì. Hơn nữa Duệ vương có ở đây hay không, nàng cũng không quản được.

Vừa nâng mắt nhìn đã thấy Hoàng đế đứng tựa vào cửa, nhìn đóa hoa khắc trên ấy, thần sắc tốt lên, khoe môi khẽ nhếch, như thể gặp chuyện vui vậy.

Đã nhiều năm nàng chưa thấy y cười như vậy, một cái cười nhẹ, cũng đủ khuynh thành.

Mấy năm trước, Thái hậu nói trong thọ yến, từ khi đưa nhỏ Bất Tạ kia ra đi, Ai gia chưa từng thấy Hoàng nhi nở nụ cười.

Kỳ thực cũng không phải thế, song nụ cười bình thường của Hoàng đế, chỉ hiện trên nét mặt, mà không phải trong đáy mắt. Cuối cùng cũng đều bởi y quyến luyến Thường phi, thậm chí.. thậm chí vượt qua người ngoài cung kia.

“Thời gian trôi đi, chỉ có hoa này là vẫn kiêu diễm như thế.” Hoàng đế mân mê đóa hoa được khắc trên cửa, đầu ngón tay lặng im lướt dọc theo từng nét chạm trổ xinh đẹp.

Đa phần các cửa điện đều được chạm trổ những hoa văn mang ý nghĩa cát tường, rất ít khi khắc hoa, mặc dù hoa Mẫu Đơn trông cũng rất phú quý cao sang.

Thường phi không thích thế nên nói đừng khắc, nếu muốn khắc thì khắc một đóa thu hải đường đi. Y đương nhiên không biết vì sao, nhưng cũng cho phép nàng, nàng rất ít khi xin y điều gì, chỉ một điều này thôi cũng đủ làm y thấy sung sướng.

Vì sao Phi lại thích thu hải đường, lúc rảnh rỗi y cũng từng hỏi, nhưng mỗi lúc như thế Thường phi lại cười trừ cho qua, song trong đôi mắt không khỏi vương vất nét u buồn, loại u buồn này cứ từ từ rót vào cốt tủy y.

Mãi về sau, khi y hiểu được vì sao, thì nàng đã lìa trần.

Người với người, thì ra sẽ không có ai mãi ở một chỗ chờ đợi ai. Nếu người lui, người kia cũng sẽ lui. Đợi đến khi người muốn tiến đến, thì cơ hội đã qua rồi.

Sống không thể gặp là điều đáng buồn. Mà, hối không thể sửa lại càng đáng hận.

9. Chương 9

Đọc mấy dòng cuối mà rưng rưng nước mắt...

Có lần y uống rượu với Đại học sĩ trong triều, Đại học sĩ dù sao cũng là văn nhân đa sầu đa cảm, lúc say rượu liền ngâm thơ:

Tiêu tụy u hoa kịch khả liên,

Tà dương viện lạc văn thu thiên.

(Thương thay cho cánh hoa lặn lẽ rụng xuống sân dưới ánh tà dương cuối thu.)

Y nghe thấy buồn, liền cười nói, Đại học sĩ không phải đang nhớ thê nhi ở quê chứ?

Đại học sĩ đỏ mặt, thẳng thắn nói, trước đình viện thê tử của thần có trồng một cây thu hải đường, mỗi lần biên thư cho thần đều ép vào đây một đóa hoa gửi gắm nỗi nhớ nhung.

Khi ấy y mới hiểu được ý nghĩa của thu hải đường.

Tiệc rượu tan, y giữ Đại học sĩ lại, bảo hắn mang thê nhi đến đây để cả nhà đoàn viên, sống chung dưới một bầu trời. Đây là lần đầu tiên y thông cảm cho triều thần như vậy. Đại học sĩ tạ ơn, hô to long ân to lớn.

Y cười cười, bỏ lại xe ngựa, men theo ánh trăng đi bộ dọc con đường đá nhỏ, bất tri bất giác lại đến tấm điện của Thường phi.

Sau khi Thường phi qua đời, tấm điện bị đóng cửa, y cũng không nói nguyên nhân. Trong cung nếu có phi tử nào đó qua đời, tấm điện thường ban cho người đến sau sử dụng. Chỉ duy nhất điện này, chưa có ai vào ở bao giờ, chẳng rõ vì sao. Nhớ tới sân điện đầy máu ngày ấy, y chợt tự giấu nghĩ, nơi này quả thật không tốt lành.

Bốn bề leo lét ánh nến, màn cửa xơ xác khiến người ta đau lòng. Thứ đầu tiên y để ý tới lần này là những đóa thu hải đường được chạm trổ trên cửa, hai lớn một bé, mang đầy thần sắc, tựa như người vậy.

Thu hải đường, hay còn gọi là, cỏ tương tư.

Rõ ràng y và nàng cùng ở một cung, chỉ cách nhau mấy bức tường, vậy mà nàng lại phải khắc hình thu hải đường lên cửa an ủi nỗi nhớ nhung. Có lẽ bởi lòng đã lạnh, nên khoảng cách cũng trở nên lớn lao.

Đại học sĩ Vu Toàn nói, có người ở trước mặt người, nhưng người lại thấy như xa tận chân trời, cũng có người tuy xa tận chân trời, nhưng người lại thấy như gần trong gang tấc.

Vu Toàn, đã đúng.

Y cô đơn mĩa mai, nữ tử này, y sủng nàng như thế, mà chưa bao giờ chạm tới tim nàng.

Lúc mới gặp nhau ở Giang Nam, khi y đang chuyện trò trên trời dưới bể với Phương Phỉ thì nàng ôm rổ trúc bước đến, đôi mắt trong trẻo sáng ngời.

Mắt của Phương Phỉ sáng như sao trên trời, nhưng đôi mắt này, còn có thần hơn nhiều, thậm chí khiến y có cảm giác như đã từng gặp.

Khi Phương Phỉ giới thiệu Bất Tạ với y, y chăm chăm nhìn nữ tử ôm rổ trúc trước mặt, cố nhớ xem y đã từng gặp đôi mắt này ở đâu.

Bất Tạ mỉm cười, cúi người thỉnh an.

Y kinh ngạc, y chưa bao giờ nói thân phận của mình cho bất cứ ai biết, vậy mà tiểu nữ tử này lại nhận ra y. Phương Phỉ cũng ngạc nhiên, tròn tròn hai mắt. Bất Tạ thản nhiên ôm rổ trúc ra về, chỉ lưu lại cho y một bóng lưng tao nhã.

Y chợt buồn bực vô cớ, cố đoán xem trong rổ của nàng có gì.

Phương Phỉ nói, Bất Tạ thích y, có lẽ trong ấy là dược thảo.

Trong viện nổi lên một trận gió, cỏ dại úa tàn bỗng nhiên xao động. Mạc Tồn Phong định hầu Hoàng đế mặc thêm áo khoác, Hoàng đế khoát tay ngăn lại, một mình đi vào tắm điện.

Người xưa, giờ đây nói về nàng, chỉ có thể dùng từ ấy.

Lòng đau nhói, y đến bên tường nhìn cuộn tranh chưa bị tháo xuống, dưới nắng nhạt, nữ tử mỉm cười bên hoa, lông mày cong cong như vầng trăng non.

Nàng yêu hoa, vô cùng yêu thu hải đường.

Năm ấy trong rổ trúc, chắc chắn là thu hải đường. Về sau nàng từng nói, thật ra Bất Tạ biết Hoàng thượng sớm hơn tỷ tỷ.

Khi thuyền hoa lướt qua, nàng chợt ngẩng đầu kinh diễm. Nàng xưa nay không thích khoe khoang dung nhan tuyệt mỹ của mình, khi ra ngoài luôn hóa trang. Quả nhiên, y ngoái đầu lại đã bắt gặp đôi mắt nàng, sáng mắt bình thần, chẳng hề lay động.

Nàng từng tinh nghịch cười, nói, Hoàng thượng tâm tịnh như nước, nhưng ngày ấy nô tỳ lại động lòng.

Y nghe vô cùng vui mừng, nàng vừa liếc mắt đã coi trong loại thiên chi kiêu tử như y, chẳng quan tâm y đối với nàng ra sao.

Còn chưa kịp nghĩ đến chuyện buổi ấy thì một ngày nọ, y gặp Phương Phỉ, vừa gặp đã thương, từ đó sống chết đều chẳng muốn rời xa, bỏ lại một mình nàng nơi ấy, trầm trọc thao thức mỗi đêm.

Y cúi đầu thở dài, khi biết thứ trong giỏ trúc là thu hải đường, rốt cuộc cũng hiểu, lúc đầu vì sao nàng vừa gặp đã biết thân phận của y. Ất hẳn nàng cũng từng nhớ nhưng hẳn hàng trăm nghìn lần, sau đó mới vô vọng buông tay.

Nàng nói, biết người là người tỷ tỷ yêu, Bất Tạ không dám vọng tưởng.

Thói đời trên người, người y yêu chẳng muốn tiến cung, mà nàng lại đến.

Trong viện vốn có thu hải đường, nhưng lúc nàng và y chiến tranh lạnh, đã tự tay phá bỏ. Từ đó, rượu ngon nấu bằng thu hải đường không còn nữa. Y có niềm kiêu hãnh của y, cho dù luyện tiếu thể nào cũng sẽ không nhắc đến.

Rượu hải đường này, chẳng biết Bất Tạ nghĩ thế nào mà lấy nữ nhi hồng thượng hạng đem đi nấu với hoa hải đường. Y cười nhạo nàng lãng phí, nàng chỉ cười không đáp. Ngón tay thon dài nhẹ nhàng xé hoa thành từng mảnh từng mảnh, ném vào nồi rượu trên bếp lò. Mỗi lúc như vậy, y chợt thấy hâm mộ cánh hoa kia, lúc sắp lìa đời còn được mỹ nhân lưu luyến.

Mấy năm sau, Đại học sĩ dâng lên một bầu rượu ngon ủ bằng hoa hải đường.

Y khẽ ngửi, cảm xúc trở nên mãnh liệt, nhưng lại vội lạnh nhạt nói, rượu ngon thì đúng là có ngon, tiếc là bị hải đường phá mất mỹ vị rồi.

Đại học sĩ nói, nấu rượu hải đường, là tập tục ở quê thần.

Y hỏi, tập tục ra sao.

Đại học sĩ nói, nấu rượu hải đường, ngóng quân về.

Tim y lỗi nhịp, thuận miệng hỏi nguyên quán của Đại học sĩ. Đại học sĩ cúi thấp người, nói, Hàm Dương. Hàm Dương, cũng là quê nàng.

10. Chương 10

Mạc Tôn Phong nghĩ rằng Hoàng đế hạ lệnh cho người dọn dẹp tấm điện là vì đáp ứng yêu cầu của Duệ vương, nên cứ tưởng là phòng trường hợp Duệ vương dọn vào ở đột xuất.

Vậy mà, ban đêm, hoàng đế lại nói muốn ở lại đây.

Tấm điện này tuy đã được dọn dẹp, nhưng dù sao vẫn rất đơn sơ, đường đường là vua một nước sao có thể ở một nơi như vậy. Mạc Tôn Phong muốn khuyên Hoàng đế đến một điện khác, tỷ như Lăng các của Lệ phi chẳng hạn.

Hoàng đế lạnh lùng nhìn hắn một cái, khiến hắn đổ mồ hôi lạnh. Cung nhân theo sau đương nhiên không dám hó hé gì, Mạc Tôn Phong không thể làm gì khác hơn, đành nhìn sang Lệ phi cầu cứu.

Nhớ tới chuyện xưa, trong lòng Lệ phi có chút khó chịu, nhưng nàng sớm đã quen, quen với việc đợi chờ, và quen một mình trông coi khoảng trời của riêng mình.

Đến bây giờ nàng cũng không biết mình phải đợi bao lâu, mà nếu đợi chờ cũng không có kết quả, vậy đợi chờ để làm gì? Nhớ thương, rất vô vọng, bởi đến bây giờ cũng không thấy được kết quả.

Chỉ là, nhớ thương vốn đâu cần kết quả, cùng lắm chỉ để chứng minh rằng, y cũng từng tồn tại trong tim nàng.

Nàng nghĩ ngợi một chút rồi khẽ cười nhạo bản thân, ngu muội và ngoan cố mấy năm gần đây của nàng, sao lại giống Thường phi đã mất đến thế! Mà tựa hồ, nàng còn bi thảm hơn cả Thường phi, trong thế giới của y, nàng còn chẳng bằng một làn khói nhạt, dù có tồn tại cũng chẳng được để tâm.

“Hoàng thượng muốn ở điện nào thì ở, nô tài người nhiều chuyện như vậy làm gì.”

Cuối cùng nàng vẫn không đủ nhẫn tâm, vô luận là với bản thân hay với y. Dù mỗi lần nhớ đến là lòng lại thấy đau, nhưng nàng vẫn muốn trấn an y một chút. Đối với cái chết của Thường phi, y luôn thẹn trong lòng, nếu ở đây một đêm có thể khiến y thấy khá hơn, thì có làm sao.

Mọi lời muốn nói đều đã nói, tựa hồ cũng không còn lý do gì để ở lại nữa, đến lúc nàng nên trở lại tấm điện của mình, ngủ một giấc thật ngon rồi.

Dường như Hoàng đế cũng nhận ra trong giọng nói của nàng có mang chút sầu khổ, y thản nhiên nhìn, rồi lại thản nhiên nói, muộn rồi, quay về đi.

Vì vậy, nàng cười.

Thế giới của y không có nàng, mà thế giới của nàng lại chỉ có y. Thế giới chính là như vậy, chưa bao giờ công bằng. Đây là một cuộc chiến vô thời hạn, càng quan tâm nhiều, lại càng thua thê thảm.

Hậu cung ba ngàn mỹ nhân, cuối cùng đều thành kẻ trắng tay, người chiến thắng chẳng có mấy ai.

Lang hoàng hậu thắng được vị trí tôn quý nhất, lại không có được chút quyền uy nào của y. Trang phi kia, thắng vài phần, nhưng nếu mất đi đôi mắt, vài phần ấy cũng chẳng còn.

Thắng được nhiều nhất, có lẽ là Thường phi và vị ngoài cung kia, song hai nàng ấy thì có khác nào một người, cũng chẳng biết là Thường phi mang bóng dáng người kia, hay người kia mang bóng dáng Thường phi nữa.

Đây là một trò chơi mà ai cũng không rõ nguyên nhân bắt đầu, và cũng chẳng ai biết được kết thúc.

Chẳng thể nào nói rõ cảm giác trong lòng y khi nhìn theo bóng Lệ phi đã đi xa, phảng phất như thể bóng hình kia dung chứa rất nhiều thương yêu, tựa như khi Bất Tạ quỳ xuống trong điện Kim Loan năm xưa vậy.

Tâm tư của y, chỉ mình Bất Tạ hiểu được, ngoại trừ nàng chẳng còn bất cứ ai.

Y quấy nhiễu nàng, độc ác nhẫn tâm, chẳng qua cũng chỉ chờ nàng khuyên giải an ủi mà thôi. Y rất thích nghe giọng nàng nhỏ nhẹ trêu chọc y. Trên đời này chẳng có giọng nói nào ngọt ngào đến thế, điểm này nàng không giống Phương Phi.

Phương Phi luôn luôn điềm tĩnh kiêu mị, lúc nói chuyện với y luôn thỏ thẻ, nhưng nàng không như thế, tuy rằng ngay cả khi giục ngựa chạy vẫn rất tao nhã. Chỉ khi ở trước mặt Tiểu Bát, nàng mới có thể tháo bỏ lớp nguy trang, ôm lấy đứa nhỏ, dịu dàng cười.

Thậm chí y còn ghen tỵ với Tiểu Bát, Tiểu Bát được nàng dịu dàng khuyên giải an ủi, nhưng y thì không.

Vì vậy, y kiêu căng, ngạo mạn, điên cuồng, độc ác... nhưng dù thế nào cũng không sao chiếm được chút dịu dàng nào của nàng. Mỗi lần như thế, y vô cùng buồn chán, nhưng có buồn chán đến đâu, thì cũng chẳng quan trọng với nàng.

Mấy hôm y và nàng chiến tranh lạnh, có lúc y không kiềm lòng được, lặng lẽ đến thăm nàng.

Một ngày nọ, y đứng đằng xa trông thấy nàng ngồi ngây người bên cây thu hải đường, trong lòng ôm một con cáo nhỏ lông trắng. Con cáo trắng rất thông minh, bắt lấy bàn tay nàng, nàng liền nhẹ nhàng cười, lông mày cong cong.

Đã rất lâu rồi y chẳng thấy nàng cười, giờ khắc ấy tâm trạng cũng tốt lên, y chợt nghĩ, Bất Tạ cười rõ lên trông thật đẹp mắt, hơn cả Phương Phi.

Nàng chợt nghiêng mặt về phía y, khẽ cười với y, chắt chứa trào phúng.

Y hoảng hốt, quay đầu đi.

Lúc nhìn lại, nàng đang vắn vẽ mấy đóa thu hải đường trong tay, dịch hoa đỏ rực chảy dọc theo ngón tay nàng, nhiều xuống bộ lông trắng của con cáo nhỏ. Nàng vỗ về nó, cười nói, cáo đỏ, trông cũng đẹp mắt thật.

Con cáo nhỏ hình như tức giận, nhảy khỏi người nàng, chạy tới bên chân y.

Y xưa nay không thích... mấy con vật nhỏ như thế này, nhưng khi ấy lại thấy con cáo lông chỗ trắng chỗ đỏ thế này trông cũng có vẻ đáng yêu, vươn tay vuốt ve nó. Con cáo kia há miệng cắn y, y nhứ chặt lông mày, đá văng nó ra xa.

Mặt Bất Tạ trắng bệch đầy nghiêm túc, đi vài bước đến bên y, xem qua vết thương của y, thấy có vẻ không đáng ngại, liền bế con cáo lên.

Y đương nhiên không hài lòng, nhưng cũng không mở miệng, chờ nàng nhận lỗi.

Bất Tạ hiểu biết lẽ nghi, biết lần này tuy là cáo nhỏ cắn y, nhưng cũng xem như lỗi của nàng. Vì vậy, nàng khẽ nhận lỗi, chưa chờ y mở miệng đã quỳ xuống.

Y nắm lấy cổ tay nàng, cố sức nắm chặt. Y thậm chí thấy nàng phải cắn môi nén đau song vẫn cố cười, y từng nói nàng cười rất đẹp.

Cuối cùng y cũng rút tay lại, nhìn vào đôi mắt bình tĩnh không gợn sóng kia. Trong lòng y hoảng hốt, thấy trong mắt nàng chỉ phản chiếu duy nhất hình bóng y, không còn gì khác. Sự hoảng hốt ấy khiến y rút tay lại, mặc cho nàng rời đi.

Sau cùng, nàng tựa cửa, cười như có như không nói, Hoàng thượng có muốn vào ngồi một chút không?

11. Chương 11

Lời này cũng đủ châm chọc, y lạnh lùng liếc nàng, xoay người bước đi, nghĩ thầm, nếu người vào cung là Phương Phi thì ta đã không tức giận như vậy.

Mạc Tồn Phong nịnh bợ nói, lần này Thường chủ tử thật quá phận.

Y trừng mắt nhìn hần, quát lớn, dù nàng thế nào cũng không đến phiên nô tài người trách mắng.

Mạc Tồn Phong hậm hực ngậm miệng, cúi đầu xuống, có chút giống con cáo ban nãy, khi nó bị nàng quát cũng mang dáng vẻ này.

Hoàng đế thoáng nở nụ cười, nàng thích con cáo nhỏ kia, hình như Kiều nha đầu cũng thích, đây là duyên số tu luyện từ kiếp trước sao. Cũng không biết sau đó con cáo nhỏ đó đã đi đâu, sống chết thế nào, có ai chăm sóc không.

Nếu nó còn ở trong điện này, chắc y sẽ chăm sóc nó... Y cười trào phúng, sao có thể chứ? Đã mười năm trôi qua, nếu nó không rời đi thì hần là đã chết, tấm điện này sau khi nàng mất đâu có ai trông nom nữa.

Thấy một đám tỳ nữ ôm đệm đến trải trên giường, Mạc Tồn Phong nhú nhú mày, còn nhiều thứ vẫn chưa sắp xếp xong, giường này có khi cũng phải đổi cái mới.

Hần đang định truyền lệnh đổi giường mới thì Hoàng đế xua xua tay.

Y mệt mỏi, chỉ muốn ngồi gần người nghĩ đến chút chuyện năm ấy về nàng, không để tâm gì khác. Kinh Hồng nếu thật muốn đến đây ở thì đợi mai sắp xếp cũng được.

Mạc Tồn Phong dù sao cũng đã hầu hạ y nhiều năm, biết nhìn mặt đoán ý, vừa thoáng liếc mắt đã biết y đang nghĩ gì. Hần suy nghĩ một chút, rồi lệnh cho tỳ nữ lui ra.

Đột nhiên một tỳ nữ nhỏ tuổi hét lên một tiếng, một vật trắng nhảy ra khỏi giường, lui vào góc tường.

Tỳ nữ run run chỉ vào giường, nói, cáo!

Mạc Tồn Phong kêu lên một tiếng, trong lòng có chút ngờ hoặc, hai mắt nhìn về phía góc tường.

Con cáo này cũng không lớn, so với mấy con cáo trắng ở bãi săn thì chẳng lớn hơn bao nhiêu. Chỉ là, dù đây là một tấm điện bỏ hoang nhưng cáo cũng đâu thể vào được, vậy con cáo nhỏ này từ đâu tới?

Nhưng có ngờ hoặc bao nhiêu thì hần cũng không dám biểu hiện trên mặt, hần nghĩ nên hạ lệnh ném con súc sinh này ra ngoài. Hoàng đế từ trước đến nay đâu thích những thứ này, nghe nói là vì vị ngoài cung kia không thích chúng.

Nhưng năm ấy, trong điện Thường phi có một con cáo, Hoàng đế lại thích nó.

Chẳng lẽ... Hần thầm run rẩy, con cáo này có lẽ không tầm thường.

Hoàng đế lạnh lùng nhìn con cáo trắng ở góc tường, ánh mắt dần dần thay đổi, từ vẻ khó tin ban đầu trở nên phấn khích. Nàng để lại, nhiều năm như vậy, đây là vật nàng để lại cho y.

Con cáo nhỏ dường như hiểu ý người, cũng không sợ người, dè dặt lại gần y. Nó đến bên chân y, cọ cọ mũi nhỏ vào giày vàng của y.

Y cong cong khóe môi, xoa xoa đầu nó.

Bất Tạ, hôm nay nàng hóa thành con cáo nhỏ này để ở cạnh trẫm sao?

Con cáo khẽ tách xa y, há miệng cắn.

Lòng y đau nhói, dường như vết thương bị cắn năm nào lại nứt ra rồi.

Hệt như Đại học sĩ Vu Toan nói, đau quá sẽ thành sẹo, tan nát cõi lòng đâu thể hàn gắn.

Y nghĩ, có lẽ Đại học sĩ Vu Toan là họ hàng xa của Bất Tạ, nên mới nói chuyện vết sẹo với y.

Bất Tạ, nữ tử mỗi lần cười lộ lên là khóe mắt cong cong, đã mất lâu rồi.

Mấy năm nay thật ra y rất hối hận, nếu y sớm xông vào thì nàng sẽ không chết. Y nghĩ, nếu có gì đổi lại mạng sống của nàng thì y nguyện dùng mọi thứ để đánh đổi.

Năm ấy, y túm cổ áo lão Thái y, đỏ mắt nói, không cứu được nàng, trẫm giết cả nhà ngươi.

Sau đó, nàng vẫn không thể sống, mà y cũng không giết cả nhà Thái y.

Hạ Hải Băng quỳ xuống cầu xin y, nói, Thường chủ tử chắc chắn không muốn tạo nhiều sát nghiệp như vậy, mong Hoàng thượng bỏ qua cho họ để nàng ra đi an ổn, kiếp sau được đầu thai vào nhà tốt.

Dám chọc giận đế vương, y nghĩ lá gan Hải Băng cũng đủ lớn nên mới dám nói như vậy.

Tình cảm Hạ Hải Băng dành cho nàng dâu phải y không biết, nhưng mỗi khi y ở trước mặt Hạ Hải Băng lại rất tự hào, vì trong lòng nàng chỉ đủ chỗ cho hai người.

Một người là y, người kia là Tiểu Bát.

Mạc Tồn Phong bế con cáo nhỏ lên, giao cho thị vệ.

Con cáo kêu chít chít, mắt sáng rực lên, đăm đăm nhìn Hoàng đế.

Mạc Tồn Phong đang tính gõ đầu con cáo thì Hoàng đế cười cười, nói: “Thật nghịch ngợm!”

Giọng điệu này, Mạc Tồn Phong nghĩ thầm, so với khi xưa nói với tiểu hoàng tử có chút giống nhau. Ở hay, đầu óc hẳn đang nghĩ gì vậy, con cáo này sao có thể so với tiểu hoàng tử, Tiểu Cửu tiểu hoàng tử đương nhiên là đáng yêu hơn con cáo này trăm nghìn lần rồi.

Hoàng đế cười cười, lệnh ọi người lui ra.

Tuổi cũng lớn rồi, cứ ngồi như thế, thân thể cũng mệt mỏi, có chút buồn ngủ. Y đắn đo một chút, không gọi ai vào hầu hạ, mặc nguyên y phục như thế nằm ngủ trên chiếc giường hẹp.

Trong cơn mộng mị, y mơ hồ thấy một người, khuôn mặt rất đẹp, đôi mắt rất trong. Y nhìn kỹ, thấy mày người nọ cong cong, rất giống Bát Tạ của y, ừm, là Bát Tạ của y.

Ở bên kia nàng sống có tốt không, mùa đông có lạnh không, mùa hè có bị bệnh không, nàng lúc nào cũng sợ nóng. Trước đây cứ đến hè là tắm điện của nàng lúc nào cũng phải trừ băng để hạ nhiệt.

Y nói, Phương Phỉ sợ lạnh, thế mà nàng lại sợ nóng.

Nàng cười nói, Bát Tạ đâu phải là Phương Phỉ.

Y thấy mắt nàng ngập nước, thoáng động lòng nhưng nàng lại cười ôm lấy Tiểu Bát. Sau đó y nhìn lại, đã thấy mày nàng cong cong, đôi mắt bình thản, tựa như chưa có chuyện gì.

Nàng luôn như vậy, lúc cười còn khiến người ta thấy đau lòng hơn cả khóc. Nàng nói, Bát Tạ không phải không khóc bao giờ, chỉ là không muốn khóc trước mặt Hoàng thượng.

Y nao nao, nàng lại nói tiếp, nếu Bát Tạ khóc, chỉ sợ sẽ càng giống tỷ tỷ, đến lúc đó Hoàng thượng có thể phân biệt được ai là tỷ tỷ sao?

Y trầm mặc, họ là một đôi song sinh giống hệt nhau, y cứ nghĩ là y không thể phân biệt nổi, nào ngờ, chỉ cần liếc mắt y đã biết họ là ai. Có lúc, y nhìn mặt của Phương Phỉ tự dừng lại nhớ tới đôi mày cong cong của Bát Tạ.

Y quỳnh lên, đột nhiên kêu tên nàng. Nàng cười một cái, xoay người rời đi. Y khẩn trương, muốn đứng dậy kéo nàng lại, nhưng khi tay khê động, mới biết tất cả chỉ là mộng.

Lần này, hơn mười năm, cuối cùng y cũng mơ thấy nàng.

12. Chương 12

Thế gian luôn có những nỗi đau, người phải tự mình gánh chịu. Bỗng nhiên nển tắt, gió mạnh lên, tấm điện cũ nát chột thay đổi kỳ bí.

Xưa nay điều đế vương sợ nhất, có lẽ chính là cô độc. Đẳng cơ vài chục năm, hậu cung ba nghìn mỹ nhân, con cái hơn mười người, nhưng người biết y cô đơn, chỉ có một.

Nàng nói, chỗ cao ắt sẽ lạnh, đâu có lò sưởi Bình Dương.

Y cười nàng không hiểu cái sung sướng khi có địa vị cao, nàng liền nói, thật ra, tỷ tỷ cũng từng nói vậy.

Phương Phỉ thích chỗ cao, y từng hỏi lý do, nàng chỉ nói, cảm giác trên cao nhìn xuống rất khác. Phương Phỉ thích cái ưu việt khi lên cao, Bất Tạ lại khác hẳn tỷ tỷ nàng, nàng chỉ thích mặt đất bằng phẳng vững chãi.

Nàng nói, địa vị hoàng quyền đều chỉ là mây trôi, nàng chỉ mong có một ngôi nhà.

Nhà, sao mà dễ thế, chỉ cần hai người yêu nhau. Nhà, sao mà khó thế, y là chủ nhân thiên hạ, y có hơn nghìn phi tần, xem như, y có rất nhiều nhà, nhưng lại chưa từng có một ngôi nhà đúng nghĩa.

Hoàng đế đứng dậy khỏi giường hẹp, cũng không gọi người, tự thấp lại nền. Ánh nến leo lét đung đưa theo gió, chiếu sáng căn phòng âm u.

Dưới chân ấm áp, Hoàng đế thấy đáng vẽ vâng lời kia, không khỏi cười.

Con cáo nhỏ này làm thế nào trốn khỏi chỗ Mạc Tồn Phong, mà đã chạy trốn, lại còn chạy đến dưới bàn ngủ gật.

Thần thái lúc ngủ, tựa như trẻ thơ vậy. Phương Phỉ chưa từng vào cung, y dùng toàn bộ tâm tư nuôi dưỡng Kinh Hạo, thứ mà Tiểu Bất chưa bao giờ nhận được. Y luôn nghĩ có Bất Tạ ở đó, y chẳng cần hao tổn tâm tư nữa, về sau, Tiểu Bất dần dần xa cách y.

Sinh nhật một tuổi của Tiểu Bất, y sai người tặng lễ cho có, nhưng sau nghĩ thế nào, lại tự mình đến tắm điện Thường phi. Bước vào trong viện thì thấy Tiểu Bất đang cố tập đi từng bước một, trên mặt còn vương lại nước mắt chưa khô.

Tiểu Bất thấy y thì sững sốt, thân thể nhỏ bé té xuống. Lần này té rất đau, nó ngẩng đầu nhìn Bất Tạ nhưng nàng chỉ im lặng nhìn nó, cũng không đỡ nó dậy.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn có nét tương tự Kinh Hạo, y mơ hồ có chút yêu thương, liền trách mắng Bất Tạ mấy câu, đại khái là đừng nên nghiêm khắc với Tiểu Bất quá.

Bất Tạ cười nhạt, nói, Hoàng thượng tự mình dạy dỗ Thái tử, Bất Tạ cũng muốn dạy Tiểu Bất chút ít, mai sau còn giúp Thái tử thống trị thiên hạ.

Thấy Bất Tạ không có ý thỏa hiệp, y liền tự mình đỡ Tiểu Bất dậy. Đứa bé kia nắm chặt tay thành quả đấm, quệt ngang miệng, đẩy tay y ra, nói, Tiểu Bất tự đứng lên được.

Có cốt khí, y rất thích, con y rất mạnh mẽ, khác hẳn mấy đứa bé đồng trang lứa.

Hoàng đế mỉm cười, ôm lấy con cáo nhỏ, như năm đó ôm Bất Tạ vậy. Sau đó lại nghĩ, nếu nàng thực hóa thân thành con cáo nhỏ này, thì những ấm áp năm xưa y nợ nàng, hôm nay y trả hết có muợn không?

Con cáo nhỏ híp mắt lại, tựa hồ như đang nhìn y, lại như đang nghĩ xem có nên cắn y một cái hay không. Mắt to tròn mắt nhỏ trong chốc lát rồi con cáo nhỏ giẫy khỏi người y, xông về phía thiên điện.

Hoàng đế mệt mỏi kéo một cái ghế qua ngồi xuống, cũng không quản con cáo đang làm gì. Có thể sống đến hơn mười năm, con cáo nhỏ này chắc cũng không phải thứ đơn giản.

Mới nghĩ đến đó, cục bông trắng đã trở về, nhanh nhẹn đến bên chân y, ngẩng đầu nhìn y. Hoàng đế không biết làm sao, con cáo này làm gì y chẳng suy đoán nổi.

Nghĩ vậy, cũng đành hòa theo ôm nó lên, ngón tay chợt chạm vào một vật cứng. Y có phần ngờ hoặc, nhìn xuống, thấy trong tay là một chiếc gương.

Y chợt cười, hóa ra con cáo nhỏ lên vào thiên điện là để lấy chiếc gương này. Bản tính con người là thích chưng diện, chưa từng nghĩ tới, con cáo này thế mà cũng...

Cười xong, y lại thấy có chút hiểu kỳ nhìn chiếc gương này, có lẽ là vật Bất Tạ để lại. Lúc ánh mắt chạm đến mặt gương, mặt y bỗng biến sắc, tươi cười ban này bỗng chốc tiêu tan.

13. Chương 13: Chương Cuối

Cuối cùng truyện cũng kết thúc rồi.

Khúc cuối nam chính nói: Kiếp sau nếu có gặp lại...

Mình chỉ muốn nói: Kiếp sau xin đừng gặp lại...

Mong nữ chính an nghỉ, mong nữ chính quên đi...

Rất nhiều chuyện cũ chợt hiện ra trước mắt, mọi thứ đều thay đổi, niềm tin vững chắc kia, cố chấp kia, phút chốc đều tan vỡ...

Điều đau đớn nhất trong đời là những thứ mình luôn luôn tin tưởng bỗng chốc tan biến.

Giờ khắc này, chẳng biết nên khóc hay cười thì tốt hơn. Y liền nghĩ, con cáo nhỏ này quả thật không phải vật bình thường, có lẽ là vật nuôi của vị thần nào đó trên trời lén chạy xuống đây.

Hơn mười năm không bị chết đói chưa tính, lại còn tìm được chiếc gương có thể xem được quá khứ.

Từng sự việc trong quá khứ lần lượt hiện ra, nhưng hình như chiếc gương này muốn gây khó dễ y, hết lần này đến lần khác không cho y nhìn thấy Bất Tạ. Nữ tử kia, luôn là cái gai trong lòng y, rõ ràng không muốn nghĩ đến nữa, nhưng lại không kiềm được xúc động muốn thấy nàng.

Vì vậy, trong cuộc chiến nên nhìn hay không nhìn, lý trí bị thua.

Trong gương, Bất Tạ lúc cười lúc khóc, Bất Tạ vẽ tranh cho Tiểu Bát, Bất Tạ dạy Tiểu Bát học. Bất Tạ của y, ngoài vẻ đoan trang ôn hòa trước mặt y, còn có rất nhiều dáng vẻ khác y chưa từng thấy.

Mấy năm nay, tốt cùng y đã bỏ lỡ những gì, giờ có nuối tiếc, cũng đã muộn màng.

Y đang nghĩ ngợi thì trong gương hiện ra cảnh Hạ Hải Bằng quỳ gối cúi đầu, hần nói, Hoàng thượng, Thường phi không phải người như thế, nàng không có ý.

Mặc dù bị vây trong khốn cảnh, nàng vẫn không có bất cứ sự hoảng hốt nào, dường như chuyện y tin hay không tin nàng cũng chẳng khiến nàng bận tâm. Một câu Hãy tin ta! đã là sự thỏa hiệp lớn nhất của nàng.

Trước kia lúc nghi ngờ bộc phát kịch liệt, y thậm chí còn nghĩ, có thể thực sự là nàng không cố ý, cũng có thể đó là một mưu kế của Phương Phi nhằm mưu quyền cho Kinh Hạo.

Nhưng Phương Phi... Y lắc đầu, Phương Phi thiện lương như thế, sao có thể nói dối.

Không ai có thể tưởng tượng được ma lực chiếc gương này lại mạnh mẽ đến vậy, y chẳng qua vừa mới nghĩ tới Phương Phi thì cảnh trong gương liền thực sự đổi thành Giang Nam, Phương Phi cười dịu dàng, vẫn yếu điệu thướt tha như xưa hiện lên.

Lòng y vừa có chút khuây khỏa thì lại bị bủa vây bởi sự thật tàn khốc không thể ngờ được.

Ở biệt viện Giang Nam phía sau núi, bóng liễu đu đưa theo chiều gió trong đêm trăng vô cùng thanh tao hoàn mỹ, nếu không kể đến vẻ cay nghiệt trên mặt mỹ nhân kia.

Bên tai bỗng truyền đến thanh âm nhỏ nhẹ của Phương Phi, hệt như tiếng véo von của chim oanh mùa xuân, nàng nói, Bất Tạ, người nên biết rằng người là kẻ đã trộm đồ của ta.

Mặt Bất Tạ trắng bệch, có chút sợ hãi, có chút đau thương. Nàng ôm bụng quỳ xuống, thành khẩn nói, Bất Tạ sai rồi, nếu tỷ tỷ nguyên ý, Bất Tạ sẽ trả lại cho tỷ tỷ.

Khi ấy cách ngày nàng sinh tiểu nữ còn hai tháng, đi đứng đã có phần bất tiện, nàng vốn không muốn đến Giang Nam. Nhưng mấy ngày ấy tâm tình y không được tốt, nàng nhìn ra y đang nhớ Phương Phi, nên mới xin ý chỉ Thái hậu, nói nàng muốn về Giang Nam thăm người thân.

Thái Hậu rất thương Bất Tạ, không nhắc đến chuyện này, chỉ sâu xa nhìn y rồi nói, Bất Tạ thật là một đứa trẻ hiếu thuận. Lời này, y biết, là răn đe y.

Song thân Bất Tạ đã qua đời nhiều năm, thân nhân duy nhất còn ở Giang Nam là Phương Phi.

Phương Phi kiêu ngạo cười, nói, Bất Tạ, ngươi cho rằng chàng là của ngươi sao? Ngươi dựa vào cái gì mà đòi trả lại?

Bất Tạ chỉ cúi đầu, nhưng vẫn thẳng sống lưng. Chút kiêu ngạo ấy khiến y thoáng đau lòng, trước mặt Phương Phi nàng luôn hèn mọn như thế. Nàng nói, tỷ tỷ trước nay đều được người sủng ái, Bất Tạ đến giờ vẫn không bằng tỷ tỷ.

Y nghe lời ấy chợt thất thần, nữ tử xinh đẹp như thế lại thừa nhận thua kém người khác, sao có thể không khiến người ta thấy thương xót. Nhưng tiếc là, cuối cùng thì người y yêu nhất vẫn là Phương Phi.

Y lại thấy trong gương vang lên tiếng cười của Phương Phi, ta với ngươi đánh cuộc nhé?

Bất Tạ vẫn im lặng như cũ, im lặng như cây cối trên núi này. Nàng trầm mặc chống đỡ sự khiêu khích của Phương Phi, nàng từng nói, từ nhỏ đã quen nhường nhịn. Những thứ Phương Phi thích, nàng chưa bao giờ tranh, dù là y, nàng cũng không tranh.

Y liền buồn bực, nàng vì sao không tranh, vì sao, nếu nàng cố tranh giành một lần thì thế nào, cuối cùng y cũng chẳng yêu nàng.

Sau đó có tiếng người ngã xuống, tim y loạn nhịp, y thấy Phương Phi ngã đầu cười còn Bất Tạ thì chau mày lúng túng.

Đôi tay nàng nắm chặt lại, ngón tay thon dài, y đột nhiên nhớ tới một việc. Vì sao lại hăm mộ thu hải đường, y nghĩ, chỉ bởi vì chúng được ngón tay hoàn hảo của nàng chạm vào.

Y thần thờ che mặt gương đi, một số thứ không cần xem nữa.

Y ngơ ngác ngồi đó, rồi lại ngơ ngác đứng lên, y nghĩ, y nên đi ngủ một giấc, sáng mai còn phải lâm triều sớm. Nhưng y lại nghĩ, thật ra y không muốn lâm triều chút nào, y biết phải dùng tâm tình thế nào để đối diện với Kinh Hồng đây? Và cả Kinh Hạo nữa?

Mặt gương bị che đi vẫn truyền đến giọng nói nhỏ nhẹ, là tiếng Bất Tạ thăm thì, hãy tin ta.

Vậy nên, y cười, dường như trước mặt chợt hiện ra hình ảnh một nữ tử quỳ xuống cầu xin y tin tưởng nàng. Nàng đang mang thai con của y, vậy mà y lại tàn nhẫn đá nàng.

Thật là một thói quen đáng hận, y giận dữ chửi rửa bản thân một lúc rồi chán nản nằm xuống chiếc giường hẹp.

Nhớ tới tiệc rượu bên đồng lửa, trong tiếng nhạc bi thương, Kiều Sở nói, Hoàng thượng, Thường phi chắc chắn rất yêu ngài, nếu không, sao lại sinh con cho ngài.

Có vài người ta chẳng biết họ có gì tốt, nhưng lại không cách nào thay thế được.

Đây là y trong lòng nàng sao, Bất Tạ, nàng hà tất phải nhớ kỹ một kẻ như vậy. Kiều Sở thật ra nói rất đúng, một người nếu đối với nàng không tốt, nàng không nên nhớ đến, cũng không nên đau lòng.

Y lại vương vís, nói thật khế, Bất Tạ, nàng còn nhớ ta không, hay đã quên ta từ lúc ở Giang Nam rồi.

Đại học sĩ nói, tình mãi mãi là nan đề, làm khổ vô số người.

Y cười nhạt, xưa nay đế vương đều vô tình, y cũng chẳng phải ngoại lệ, trừ bỏ với Phương Phi.

Đại học sĩ bĩu môi, nói, Hoàng thượng chớ có lừa người, ngài không phải yêu Thường phi say đắm sao.

Một bầu rượu nấu bằng hoa hải đường, khiến lá gan Đại học sĩ to lên gấp bội.

Y lạnh lùng liếc mắt, nghĩ thâm, ngày mai phải xử tử tên Vu Toan gốc ghéch này.

Nhưng nhiều năm trôi qua, Đại học sĩ vẫn sống vô cùng tốt, vẫn dùng cái dáng vẻ phóng khoáng chính trực đó thỉnh thoảng nói với y mấy câu, đa phần là chuyện của Thường phi.

Giờ đây y cảm thấy mình điên thật rồi, vô số ý niệm trong đầu cứ vẩn vù như muốn xé tan y. Y cười khổ, kéo chăn đắp lên người.

Con cáo nhỏ ngoan ngoãn cuộn tròn bên cạnh, tựa hồ như đã quên mất chuyện chiếc gương, say sưa ngủ.

Hoàng đế mở to mắt, nhìn ánh nến trên bàn. Giữa không trung, tựa như có một nữ tử chậm chậm đi tới, nhẹ nhàng cười, nói, Hoàng thượng rảnh rồi nên tới thăm Bất Tà sao.

Y mỉm cười, lại nhớ đến một chuyện. Đứa nhỏ Tiểu Bất này kế thừa sự thiện lương và ản nhĩ của Bất Tà, chắc sẽ là nhân tài, nếu ngày mai nó tiến cung thì cứ để nó ở lại thôi, thuận tiện trao đổi chút chuyện chính sự.

Gió thổi, nến tắt, y nao nao, đã không còn thấy thân ảnh yếu điệu kia nữa.

Lòng đau đớn, lưu luyến không thôi.

Bất Tà, nếu kiếp sau có gặp lại, ừm, chớ có hóa trang khi ra cửa, sẽ không bỏ lỡ nữa.

Y khẽ mỉm cười, cúi đầu chau mày, nói, chốn bụi trần năm xưa, có nàng thật tốt.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bui-tran-nam-xua>